

ΤΖΕΔΔΑ,
Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΞΕΟΣΚΩΛΗΚΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

(Ινδικόν ιστορήμα.)

ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ εἰς τὴν γεωγραφίαν μέρος τι τῆς γῆινης ἐπιφανείας, τὸ περιφημότερον ἴσως πάντων, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν ἀκαταλογίστων θησαυρῶν, οὓς ἐμπερικλείει, διὰ τῆς ἀκμαζούσης ἐν αὐτῷ βιομηχανίας καὶ τέχνης, διὰ τῶν μυστηριωδῶν δοξασιῶν καὶ διὰ τῶν κινδύνων μάλιστα, δι' ὧν φαίνεται ὅτι περιβάλλει ἡ φύσις πᾶν εἴτι ξένον εἰς τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ἐπροξένησε πόντοτε ἀκαταμάχητον γοητείαν ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς Δύσεως. Τὸ μέρος τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο, ὅπου ἡ γῆ περικλείει εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς πολυτίμου λίθου, καὶ παράγει χιλίων εἰδῶν περίφημα ἄνθη, ὅπου εὐρίσκεται ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντον, ὅπου πρῶτον ἀνεκαλύφθη καὶ ὑφάνθη ἡ μέταξα, ὁ θησαυρὸς οὗτος, ὅστις ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐργασίαν καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ὑπαρξίν τοσούτων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Εἶνε ὁ τόπος, περιού αἱ θαυμασιώτεροι ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν ἱστορίαι, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶνε μυθώδης. Ἐν μιᾷ λέξει, εἰσὶν αἱ Ἰνδαίαι.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ κοιτίδος, τῆς Ἀσίας, ἐξέτεινε τὴν ἡ-

θικὴν καὶ ἀναγεννητικὴν δυνάμιν του εἰς τὴν Εὐρώπην, αἱ ὠραῖαι αὐταὶ Ἀσιατικαὶ χῶραι ἔμενον πάντοτε ὑποταγμέναι εἰς βάνουσον λατρείαν, καὶ γενναίοψυχοι ἱεραπόστολοι συνέρρεον ἀδιακόπως πρὸς τοὺς ἀπείρους αὐτῶν πληθυσμούς, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅπως ἐπαναγάγωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν γεννέτειραν ὅλων τῶν ἀρετῶν θρησκείαν. Συνοδαίαι προσκυνητῶν διηυθύνοντο συνεχῶς πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἀσίας, ἀψηφούντες ὅλους τοὺς κινδύνους μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποσπάσωσι ψυχὰς τινὰς ἀπὸ τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, καὶ νὰ ὀλιγοστεύσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἰτινες, αἰχμάλωτοι καθ' ὅλον τὸν βίον των, ἐδιάζοντο δι' ἀποτροπαίου τινὸς νόμου νὰ καῶσι ζωντανὰ ἐπὶ μεγάλης πυρᾶς, ὅπως μὴ ἐπιζήσωσι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου των.

Ἦτο ἤδη ὁ ἕκτος αἰὼν τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἤκμαζε καὶ ἦνθει ὑπὸ τὸ ἰσχυρὸν σκῆπτρον τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, μεταβληθὲν ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου εἰς πρωτεύουσαν τῆς Αυτοκρατορίας, παρῆγε τὸ θέαμα ἀγνώστου μέχρι τοῦδε λαμπρότητος.

Ἡμέραν τινὰ δύο προσκυνηταί, ἡ μᾶλλον ἱεραπόστολοι, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, διευθυνόμενοι πρὸς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Ἀσίας. Ὁ μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο σεβάσμιός τις γέρον, τοῦ ὁποῖου μόνη ἡ μακρὰ καὶ λευκοτάτη κόμη ἐξήλεγχε τὴν ὠριμότητα τοῦ

βίου του. Τὸ διαπεραστικὸν καὶ ταύτοχρόνως ζω-
ηρόν καὶ γλυκὺ βλέμμα του, τὸ ῥωμαλέον καὶ
ἀδάμαστον σῶμά του, ἐδείκνυον αὐτὸν ὡς ἀνι-
κόντα εἰς τὴν νεότητά· ἡ πίστις καὶ ἡ σταθερὰ
ἀπόφασίς τοῦ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μεγάλην
ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας του ἐδεκαπλασίαζον τὰς
δυνάμεις του καὶ ἠῤῥξκνον τὴν γενναιοψυχίαν του.

Ἄνωμάζετο Ἄναστάσιος, ἦτο δὲ ἐπιφορτισμέ-
νος μὲ ὑψηλὴν διαταγὴν, καὶ ἐταξείδευε συνο-
δευόμενος ὑπὸ τοῦ νέου υἱοῦ του Εὐσεβίου, ὅστις
ἔλαβε τὸ φόρεμα τοῦ προσκυνητοῦ ὑπὸ τῆς εὐγε-
νοῦς ἀμίλλης τοῦ νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα του
καὶ νὰ συμμερισθῇ τοὺς κινδύνους, ὅσους ἐμελ-
λε νὰ διατρέξῃ οὗτος, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς
ἀπομακρύνῃ ὅπως διόλου.

Τὸ ταξιδεῖδιον διήρκει ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου,
ὅτε οἱ δύο προσκυνηταὶ ἐφθασαν ἐν ἑσπέρας εἰς
ἄλσος τι φοινίκων. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ὀνότος ἡλίου
ἐφώτιζον μίαν μεγαλοπρεπῆ πόλιν, εἰς ἀρκετὴν
ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν κειμένην. Οἱ ταξιδιωταὶ
ἐσταμάτησαν διὰ μίαν στιγμὴν πρὶν ἐπαναλα-
θῶσι τὴν πορείαν των καὶ φθάσωσιν εἰς τὴν πό-
λιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ διαμεί-
νωσιν ἀρκετὸν χρόνον.

Ἐλαφρά τις κίνησις τῶν δένδρων καὶ θόρυθος
βημάτων, πάντοτε ἐπαισθητότερος γινόμενος,
ἐβίασε τοὺς δύο προσκυνητὰς νὰ κρυφθῶσιν ὀπι-
σθεν ὑψηλοῦ τινος φραγμοῦ, ὥστε νὰ ἀποφύγω-
σιν ἂν ὄχι προφανῆ κίνδυνον τούλαχιστον πιθα-
νόν. Αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ των μάλιστα τοῖς ἐπέβαλ-
λε σύβασιν, ὑποχρεοῦσα αὐτοὺς ὅπως προφυλάτ-
τωσι τὴν ζωὴν των, ὄχι διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των,
ἀλλ' ἕνεκα τῆς ὠφελείας, τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ αὐ-
τῆ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ διὰ τῆς σωτηρίας τοῦ
πληθίου.

Μόλις οἱ προσκυνηταὶ ἐκρύβησαν, καὶ εἶδον
διαβαῖνον φορεῖον βασταζόμενον ὑπὸ γαλκωχρόων
ἀνθρώπων. Ἐντὸς τοῦ φορεῖου τούτου ἐκάθητο γυ-
νή τις, ἡ μᾶλλον μία νέα κόρη· ἡ ὠραιότης τοῦ
προσώπου τῆς ἦτο θαμβωτικὴ, ἡ δὲ περικυκλοῦ-
σα αὐτὴν συνοδία ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη
ἀνῆκεν εἰς τὴν εὐγενεστέραν τάξιν. Ἐνθαῦρον
θέντες ὑπὸ τῆς καλῆς ταύτης συναντήσεως, οἱ
δύο προσκυνηταὶ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν κρύπτῃ των
καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Αἱ θυγατέρες τοῦ Βράχμα, καίτοι τόσον δια-
φέρουσαι τῶν ἄλλων γυναικῶν, εἰς ἓν μόνον
πράγμα ὁμοιάζουσιν αὐταῖς κατὰ πάντα, εἰς τὸ
ὅτι ἡ περιέργειά των διεγείρεται εὐκόλως. Κατὰ
συνέπειαν λοιπὸν τῆς ἀκαταμαχίτου ταύτης γυ-
ναικείας ιδιότητος, ἡ νέα Ἰνδὸς, ἐκπεπληγμένη
ὑπὸ τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης ἐμφανίσεως τῶν δύο

ξένων, διέταξε τοὺς ὑπῆρέτας τῆς νὰ σταματή-
σωσι, καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς προσκυνητὰς ὅπως πλη-
σιάσωσιν, ἐναντίον τῶν νόμων τοῦ τόπου τῆς
καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν διαταγμάτων τῆς θρησκείας
τῆς. Εἰς τὸ κέλευσμα τοῦτο ὁ Ἄναστάσιος ὑπή-
κουσεν, ὁ δὲ υἱὸς του, ἐκπληκτος ὑπὸ θαυμασμοῦ,
ἐφαίνετο ὡς καρφωθεὶς εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἔ-
μενον ἀκίνητος, προσηλωθεὶς ὅλαις δυνάμεσιν εἰς
τὴν θεωρίαν τοῦ ὠραίου καὶ θελκτικοῦ τῆς νέας
προσώπου, ὅπερ ἐκάλυπτε νωχελῶς πῶς διαφα-
νέστατος λευκὸς πέπλος. Αἱ ἐρωτήσεις διεδέ-
χθησαν ἐν ῥιπῇ ἀλλήλας, διότι ἡ νέα Ἰνδὸς ἐπε-
θύμει νὰ μάθῃ πόθεν ἤρχοντο οἱ ξένοι ἐκεῖνοι,
ποῦ ὑπῆγαινον καὶ ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ τα-
ξειδίου των. Ὁ Ἄναστάσιος ἀπήντησεν εἰς ὅλας
αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις διὰ τῆς Ἰνδικῆς γλώσσης,
μόνον ὡς πρὸς τὰς δύο πρώτας ἐρωτήσεις δυνη-
θεὶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειαν τῆς μετ'
αὐτοῦ συνδιαλεγομένης· ἐφύλαξε δὲ ἔμφρονα σι-
ωπὴν ὡς πρὸς τὴν ἀποστολήν, δι' ἧς ἦτο ἐπι-
φορτισμένος, ἐδειξεν ὡς πατρίδα του τὴν Κων-
σταντινούπολιν, τὴν δὲ πλησιόχωρον πόλιν ὡς
προσωρινὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του. Μετὰ τὰς
προκαταρκτικὰς ταύτας ἐρωτήσεις ἡ νέα γυνή,
φανεῖσα ὡς εὐχαριστημένη, διέταξεν εἰς τοὺς
περὶ αὐτὴν ὅπως ἀναλάβωσι τὴν πορείαν των,
καὶ προσεκάλεσε ταύτοχρόνως τοὺς ταξιδιωτὰς
νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὴν, ὅπως ἐξακολουθήσωσι
καθ' ὁδὸν μίαν τόσον ἐνδιαφέρουσαν συνομιλίαν.

Τότε ὁ Ἄναστάσιος δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλεόν νὰ
κρατήσῃ τὴν σιωπὴν ἐπὶ τῆς υποθέσεως, ἧτις
ἦν τὸ κύριον αὐτοῦ μέλημα. Ἐξακολουθῶν νὰ ὁ-
μιλῇ εἰς τὴν νέαν Ἰνδὸν περὶ τοῦ τόπου τῆς
γεννήσεώς του καὶ τῶν περιέργων, ἅτινα συνέ-
βησαν αὐτῷ κατὰ τὸ μακρὸν ἐκεῖνο ταξιδεῖδιον
του, κατήντησε μέχρι τοῦ νὰ ἀναφέρῃ εἰς αὐτὴν
περὶ τῆς θείας ἐκείνης θρησκείας, ἧτις τὸν ἔ-
πεισε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ πατρίδα καὶ συγγε-
νεῖς καὶ φίλους διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ διδάξῃ τὴν ἀ-
ληθῆ λατρείαν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ εἰς τοὺς ἐν σκότει
καθημένους λαούς. Ἡ Τζέδδα — τοῦτο ἦτο τὸ ὀ-
νομα τῆς νέας γυναικὸς — παρέτεινεν εὐχαρίστως
τὴν συνομιλίαν ἐκείνην, ἧτις τῇ ἀπεκάλυπτε
νέους ὀρίζοντας, μ' ὅλον τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν
ἀποδοκιμασίαν τῶν παρακολουθούτων αὐτὴν ὑ-
πηρέτων.

Ὅτε δὲ οἱ θόλοι καὶ τὰ δώματα τῶν οἰκοδομῶν
τῆς πόλεως ἐφάνησαν διακεκριμένως, ἡ νέα Ἰν-
δὸς ἀπεχαιρέτισε τοὺς ταξιδιωτὰς διὰ φιλικῆς
τινὸς χειρονομίας, φέρουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν
σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ τοὺς ἐπανιδῇ· καὶ ὁ-
ταν μία γυνὴ συλλάβῃ τοιαύτην τινὰ ἀπόφασιν,

τὴν ἐκτελεῖ ὑπὸ ὅλα τὰ κλίματα τῆς ὑδρογείου
σφαιρας, καὶ ὑπὸ ἑκατὸν ἀκόμη κατασκόπων ἂν
ἤθελε περικυκλοῦται.

Μετὰ μακρὰς καὶ ἐπιμόχθους ἐρεύνας, οἱ τα-
ξειδιῶται εὗρον τέλος ἄστυλον εἰς τὴν πόλιν.
Ἐκεῖ, κλίναντες τὸ γόνυ ὑπὸ τὸν ὀλογάλανον
Ἰνδικὸν οὐρανὸν, ἐψάλλον μετὰ θρησκευτικῆς ζέ-
σεως τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν των, καὶ ἐμελ-
λον ἤδη νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸν ὑπνον, ὅτε αἰ-
φνης, ἐμφανισθεῖσα αὐτοῖς νέα τις Ἰνδὸς κεκα-
λυμμένη, τοῖς ἔκαμε σημεῖον ὅπως τὴν ἀκολου-
θήσωσιν. Οἱ προσκυνηταὶ συνεβουλεύθησαν ἀλ-
λήλους διὰ βλέμματος, οὐχὶ ἀμοῖρου ταραχῆς καὶ
ἀμφιβολίας· ἀλλ' ἀπαξ εἶχον ἀποφασίσει τὴν
θυσίαν τῆς ζωῆς των, καὶ ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέ-
βαλλεν ὅπως μηδὲν παραμελήσωσι πρὸς γνωρι-
μίαν τῶν κατοίκων τοῦ τόπου, ὡς τοῦ μόνου ἐφι-
κτοῦ μέσου ὅπως ἀποκαλύψωσιν αὐταῖς ἀκολούθως
τὰ μυστήρια τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἠκολού-
θησαν λοιπὸν τὸν ἀγνωστον ὁδηγὸν των.

Μετὰ πορείαν ἀρκετὰ διαρκέσαν, ἡ νέα ἐ-
σταμάτησεν ἐνώπιον μικρᾶς τινος πύλης, ἐν μέσῳ
ὑψηλοῦ τείχους ἀνοιγμένης· εἰσῆξε δὲ δι' αὐτῆς
τοὺς ξένους, καὶ ἔκλεισεν ὀπισθὲν των τὴν θύ-
ραν. Τότε εὐρέθησαν εἰς μεγαλοπρεπῆ τινα κη-
πον, ἀποπνέοντα μυρίων εἰδῶν ἀγνώστους καὶ
μεθυστικὰς ἀρωμάτων εὐωδίας· πανταχόθεν ἡ-
κούοντο οἱ ἠδύτατοι ψιθυροὶ τῶν μαρμαρίνων πι-
δάκων, ἐσφενδονιζόντων ὑψηλὰ τὸ ὕδωρ, ὡς ἀ-
δαμάντινα πυροτεχνήματα ἰχνογραφούμενα ἐπὶ
τοῦ φωταυγοῦς στερεώματος. Ἡ νέα ὁδηγὸς δι-
ηυθύνθη πρὸς τι σπήλαιον, παρακολουθουμένη ὑπὸ
τῶν δύο προσκυνητῶν, αἵτινες αἴφνης εὐρέθησαν
ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς Τζέδδας.

Ἡ Τζέδδα, σχεδὸν παιδίον εἰσέτι, εἶχε νυμ-
φευθῆ γέροντά τινα Βραχμᾶνα, ἓνα τῶν πλουσι-
ωτέρων καὶ ἰσχυροτέρων Ἰνδῶν. Αὕτη δὲν ἐγνώ-
ρισέ ποτε δυστυχίαν, διότι οὐδεμίαν ἄλλην
μοῖραν ἐδοκίμασε παρ' ἐκείνην, ἧτις ἦν ἀποφα-
σισμένη δι' αὐτὴν· ἡ εἰς τὰς Ἀσιανὰς γυναῖκας
ἐπιβαλλομένη τυφλὴ ὑποταγὴ τὴν ἐσυνείθισε
νὰ ἐπιτάτῃ σιωπὴν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Οἱ
ἐνθουσιώδεις λόγοι τοῦ Ἀναστασίου, αἱ ἀφηγή-
σεις του, αἵτινες τὴν παρεκίνησαν νὰ διδῇ τὴν
ὑπαρξιν ὑψηλοτέρων καθηκόντων, τὴν ἐβύθησαν
εἰς ἀπείρους σκέψεις· τὸ πᾶν ἀπεκαλύπτετο αὐ-
τῇ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς θρη-
σκείας ἐκείνης, ἧτις ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μύστας
αὐτῆς ταπεινοφροσύνην, ἀγάπην πρὸς τὸν πλη-
σίον, σέβας πρὸς τὴν μητέρα καὶ πρὸς τὴν σύ-
ζυγον· καὶ τὰ αἰσθητά ταῦτα, ἅτινα τῇ ἦσαν
τέως ἄγνωστα, τὴν ἔκχμον νὰ ἐκτιμήσῃ ὑπερ-

βαλλόντως τὴν ἰδιαφορὰν, ἧτις ὑπῆρχε μεταξὺ
τῆς μοίρας τῆς καὶ ἐκείνης τῶν Χριστιανίδων γυ-
ναικῶν. Ὁ Ἄναστάσιος εὗρεν ἐνυπάρχουσαν ἐν
τῷ πλάσματι ἐκείνῳ καρδίαν αἰσθηματικὴν καὶ
διάπυρον, προητοιμασμένην ὑπὸ τῆς φύσεως ὅ-
πως ἀντιληφθῇ καὶ λατρεύσῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ
Εὐαγγελίου, καὶ οἱ προσκυνηταὶ ἐπανήρχοντο
συνεχῶς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου τοὺς περιέμενον
ἀκριβῶς πάντοτε ἡ νέα των νεοφώτιστος.

Ὁ Ἄναστάσιος τῇ ὁμίλει συνεχῶς περὶ τοῦ
Ἑλληνικοῦ Κράτους, (τοῦ ἐγκολπωθέντος τὸν
Χριστιανισμόν, περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν γυναικῶν,
αἵτινες δὲν ἦσαν πλέον αἰχμάλωτοι, ἀλλ' ἐξ ἐ-
ναντίας αἱ σύντροφοὶ τῶν συζύγων των· τῇ ὁ-
μίλει πρὸ πάντων περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ χρι-
στιανισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίου αὐτοῦ ἐπενεργείας
ἐν τῷ κόσμῳ, περὶ τῶν χιλιάδων μαρτύρων, τῶν
ἐκπνεόντων ἀφόδως ὑπὸ τὰ βασανιστήρια πρὸς ὑ-
ποστήριξιν καὶ διάδοσιν τῆς πίστεώς των. Καὶ ἡ
Τζέδδα, ἀρκούντως ἤδη μεμυημένη, δὲν ἤρρησε
νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ γίνῃ Χριστιανὴ, καὶ
ἂν ἀκόμη ἐμελλε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς τρομερωτέ-
ρους τῶν κινδύνων. Ἡδὲ ἡτοιμάζετο ὅπως δε-
χθῆ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅτε αἴφνης τρομερὰ κα-
ταστροφὴ προσέβαλεν αὐτὴν.

Κεραυνόβολος ἀσθένεια ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες
εἰσὶν ἀρκετὰ συχναὶ ὑπὸ τὸ κλίμα τῆς Ἰνδίας,
ἀνήρπασεν ἐκ τῆς ζωῆς ἐν διαστήματι ὀλίγων
ὠρῶν τὸν σύζυγον τῆς Τζέδδας. Οἱ κλαυμοὶ δι-
εδόθησαν εἰς ὅλον τὸ παλάτιον, ὅπερ κατεπλημ-
μύρισεν ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ ἱερεῖς. Ἡργίσαν νὰ ἐ-
τοιμάζωσι τὰ τῆς κηδείας, ἧτις ἐμελλε νὰ γίνῃ
λίαν μεγαλοπρεπῆς, καὶ ὕψωσαν ἤδη τὴν στοι-
βάδα τῶν ξύλων, ἐφ' ἧς ἐμελλε νὰ καθῆ ὄχι μό-
νον ὁ ἀποθανὼν σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ἡ ζῶσα
γυνὴ του.

Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἦτο εἰς κίνησιν ἐπὶ τῷ
συμβάματι τούτῳ, οἱ δὲ κάτοικοι παρεσκευάζοντο
ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο θέαμα
μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ
λαμπρᾶς τινος ἐορτῆς. Ἐντὸς ὀλίγου οἱ προσκυ-
νηταὶ ἔμαθον μετ' ἀπελπισίας τὴν τύχην, ἧτις
ἦτο προωρισμένη εἰς τὴν νέαν των φίλην.

«Ἡρέπει νὰ τὴν σώσωμεν! ἔκραξεν ὁ Εὐσεβ-
ιος ἅμα ἠδυνήθη νὰ συναρθρώσῃ τὸν λόγον, τὸν
ὁποῖον ἡ ἀγωνία καὶ ἡ θλίψις τῷ ἀφῆρσαν
πρὸς στιγμὴν. Ὁ πάτερ μου, εἶνε ἀδύνατον νὰ
τὴν ἀφῆσωμεν νὰ χαθῇ!

— Ἡ καρδία μου αἰμοσταλάζει ὡς ἡ ἰδική
σου, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἄναστάσιος, καὶ
φρίττω ἀναλογιζόμενος τὸν τρομερὸν καὶ ἀδικον
θάνατον, ὃν ὁ φανατισμὸς ἐπιβάλλει εἰς τὴν θελ-

κτικωτάτην τῶν νεανίδων. Πλὴν καὶ πῶς μέσον δύναμει νὰ μετέλωμεν πρὸς σωτηρίαν τῆς, Εὐσέβει;

— Τὸ ἀγνοῦ ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Εὐσέβιος, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς βιαιοτέρας ταραχῆς· πλὴν συνέλαβον τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν θάνατον, ἢ νὰ ἀποθάνω μετ' αὐτῆς!

— Τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀναστάσιος, ῥίπτων διαπεραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Εὐσέβιου· δύναμαι ἄρα γε νὰ εἶπω ὅτι μόνον ἀδελφική τις ἀγάπη διὰ τὴν νέαν ἐν Χριστῷ ἀδελφὴν μας σὲ ἐνθουσιάζει αὐτὴν τὴν στιγμὴν; μήπως ὑπάρχει μειμιγμένον εἰς τὴν προθυμίαν σου ταύτην κανὲν ἄλλο αἴσθημα;

— Ὁ πάτερ μου! ἀπεκρίθη ὁ νέος, ῥιπτόμενος εἰς τὰ γόνατα τοῦ γέροντος· οὐδεὶς παλμὸς τῆς καρδίας μου πρέπει νὰ μείνῃ κεκρυμμένος ἀπὸ σέ. Ναί, ἀγαπῶ τὴν Τζέδδα, πλὴν τὴν ἀγαπῶ μὲ τὸν ἀγνώτερον καὶ ἱερώτερον ἔρωτα, ὡς ἐπιτάττει ἡ ἀγία μας θρησκεία· τὴν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου, ἀν αὐτὴ δὲν θέλει νὰ μὲ ἐπιτρέψῃ τὸ εὐτύχημα ὅπως τὴν ἀγαπήσω μίαν ἡμέραν ὡς σύζυγόν μου. Πίστευσόν με, πάτερ, ὅτι κανὲν ἐγωϊσμοῦ αἴσθημα δὲν μιγνύεται εἰς τὴν παράκλησιν, ἣν γονυκλινῆς καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας σοὶ ἀπευθύνω!

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ Ἀναστάσιος, εὐλογῶν τὸ μέτωπον, τὸ ὁποῖον ἐκλινεν ἐνώπιόν του· σὲ πιστεύω. Πλὴν δύνασαι νὰ ὀρκισθῆς ὅτι θέλεις βλέπει πάντοτε τὴν Τζέδδα ὡς ἀδελφὴν σου, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τῆ ὀμιλήσῃς περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός σου;

— Ναί, πάτερ μου, ὀρκίζομαι ἐνώπιόν σου... πλὴν σῶσον αὐτήν! Ὁ! ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅτι γνωρίζεις μέσον, δι' οὗ νὰ τὴν σώσῃς!...

— Ἴσως... πλὴν θέλει ἄρα γε αὐτὴ συγκατανεύσει εἰς τοῦτο;

— Καὶ πῶς δύνασαι νὰ ὑποπτευθῆς τοιαύτην ἐκ μέρους τῆς ἄρνησιν; πῶς δύνασαι νὰ ἀμφιβάλῃς, ἐνῶ αὐτὴ εἶνε ψυχῇ τε καὶ σώματι μαθητριά σου;

— Ἡ μεταβολὴ τῆς εἶνε πιθανωτάτη, διότι δὲν ἐστερεοποιήθη εἰσέτι διὰ τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος... Ἴσως ἡ Τζέδδα δὲν εἶνε ἀκόμη ἐτοίμη νὰ διαῤῥήξῃ τὰ συνέχοντα αὐτὴν δεσμὰ μετὰ τῶν προλήψεων τοῦ τόπου τῆς.

— Τί λέγεις, πάτερ μου; Μὲ τὰς τρομερὰς ἐκείνας δεσποτικότητας, αἵτινες τὴν καταδικάζουσι νὰ ὑποστῇ τὸν φρικωδέστερον τῶν θανάτων! Ἄ! σήμερον ὑπὲρ ποτε ἡ προσπάθεια ἀπαλλα-

γῆς θὰ τῆ εἶνε ἐπιθυμητή! Πῶς; δὲν θὰ ἀνταλλάξῃ εὐχαρίστως τὴν αἰχμαλωσίαν μετὰ τῆς ἐλευθερίας, τὸν θάνατον μετὰ τῆς ζωῆς;

— Πλὴν ζωῆς πεπληρωμένης κινδύνων, στερήσεων, ὀλίψεων.

— Ἀδιάρρονον! αὐτὴ θέλει δεχθῆ εὐγνωμόνως ὅλα αὐτὰ, καὶ θέλει ὑποστῇ ἀγογγύστως τὰς σκληροτέρας κακουχίας τοῦ βίου, ἀρκεῖ νὰ καταρῶσθωμεν ὅπως σωθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Προέλαβον ὅπως ἐνεργήσω τὰ δέοντα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον Ἀναστάσιος, διότι ἔμαθα πρὶν σοῦ τὸν κίνδυνον, ὅστις τὴν ἠπειλεῖ. Κατήχησα εἰς τὸν Χριστιανισμόν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν τῆς μεγάλης Παγόδας· τὸν εἶδον γῆρας, τῷ ἐνεπιστεύθην ὅτι ἡ Τζέδδα ἦτο ἤδη Χριστιανὴ κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν θέλησιν, καὶ τῷ ἐνέπνευσα τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὴν σώσῃ παντὶ σθένει. Αὖριον τὸ ἐσπέρας τὸ σῶμα τοῦ συζύγου τῆς Τζέδδας θέλει ἀποτεθῆ εἰς τὴν Παγόδα, αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια, ἐνδεδυμένη τὰ ὠραιότερα καὶ πλουσιώτερα φορέματά της, χρεωστεῖ ὅπως διέλθῃ ὅλην τὴν νύκτα ἐν προσευχῇ παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της. Ἡ Παγόδα θέλει εἰσθαι περιτριγυρισμένη ὑπὸ φυλάκων, ἀλλ' ὁ φίλος μας γνωρίζει κρυφίαν τινὰ διόδον, δι' ἧς ἡ Τζέδδα δύναται νὰ δραπετεύσῃ.

— Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῆ ἀπευθύνωμεν μίαν τούλάχιστον παρήγορον λέξιν, ἐν σημείον ἐλπίδος πρὸς ἀνακούφισίν της;

— Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσωμεν μέχρις αὐτῆς· ἡ ἐλαγίστη ἀσύνητος πρᾶξις μας θέλει ἀνατρέψει τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Ὁ φίλος μας θὰ τὴν ἰδῇ μόνον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν αὐτὴ θέλει κλεισθῆ εἰς τὴν Παγόδα, ὅπου καὶ θέλει τῇ διακινώσει τὸ σχέδιον τῆς δραπετεύσεως. Ἐχω ἠτοιμασμένον δι' αὐτὴν ἐνδύμα προσκυνητοῦ, θὰ τὴν περιμεινῶμεν ἀπόψε εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πρέπει νὰ ἐπεκτείνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὸ χωρίον ἡμᾶς διάστημα ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως. »

163 ("Επεταί τὸ τέλος).

ΠΑΡΑΔΟΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

Η ΚΑΜΗΛΟΣ.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ τις ἀπήρχετο εἰς Συρίαν, ἐσύρων τὴν κάμηλόν του ἀπὸ τὸν βυτῆρα. Λίγνης τὸ ζῶον καταλαμβάνεται ὑπὸ μανίας, ὑβρούται

μὲ ὄρμη, ἀφρίζει καὶ πηρᾶ τὸσον τρομερὰ, ὥστε ὁ κύριός του ἐγκαταλείπει αὐτὸ μετὰ τρομου καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν. Ὀλίγον μακρὰν τοῦ ὁρόμου παρατηρεῖ βαθὺ φρέαρ, καὶ ἐπειδὴ ἔχουε πάντοτε τοὺς μανιώδεις χρεμετισμούς τῆς καμήλου, προσφεύγει ἐκεῖ καὶ πίπτει εἰς αὐτό· ἀλλὰ μικρὸν δένδρον τὸν κρατεῖ, συλλαμβάνει αὐτὸ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ στρέφει πανταχόσε τὸ βλέμμα μὲ ἀνησυχίαν. Ὑπεράνω αὐτοῦ φθάνει ἡ τρομερὰ καὶ λυσσῶσα κάμηλος, καὶ στηρίζεται ἀπειλητικῶς τὸ βλέμμα της ἐπ' αὐτόν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ φρέατος ὑπάρχει δράκων, ὅστις, ἀνοίγων τὸν φρικωδῆ του λάρυγγα, φαίνεται ὅτι περιμένει νὰ τὸν καταβροχθήσῃ· πλησίον του δὲ παρατηρεῖ δύο ποντίκια, λευκὸν καὶ μέλαν, τρώγοντα τὴν βίζαν τοῦ μικροῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς αὐτόν ὡς στήριγμα. Ὁ δυστυχὴς παγώνει ἀπὸ τὸν φόβον, μὴ βλέπων δι' ἑαυτὸν οὐδὲν καταφύγιον, οὐδὲν μέσον σωτηρίας. Ἐν τούτοις ἐπὶ κλαδίσκου τινὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου δένδρου παρατηρεῖ καρπούς τινας, καὶ ἐν τῷ ἄμα, λησμονήσας καὶ τὴν μανίαν τῆς καμήλου καὶ τὸν λάρυγγα τοῦ δράκοντος καὶ τὴν ἐπικίνδυνον τῶν ποντικῶν προσπάθειαν, ἐκτείνει τὰς χεῖράς του πρὸς τοὺς καρπούς, συλλέγει αὐτούς, καὶ καταγευόμενος λησμονεῖ καὶ τοὺς φόβους καὶ τὸν κίνδυνον.

Ἐρωτᾶς βέβαια πῶς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄφρων, ὁ λησμονῶν τὸσον ταχέως τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν κίνδυνον. Μάθε λοιπὸν, φίλε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὕτως εἶσαι σύ· ὁ δράκων τοῦ φρέατος εἶνε ὁ διηνεκῶς χαίνων θάνατος· ἡ κάμηλος εἶνε ἡ ἀγωνία τῆς ζωῆς. Σὺ ἐκρεμάσθεις εἰς τὸ δενδρόλλιον τοῦ κόσμου, μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς· τὰ δύο ποντίκια, τὰ τρώγοντα τὴν βίζαν τοῦ δενδρουλλίου, εἶνε ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα. Καὶ ὁμοίως, εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενον κρίσιμον κατάστασιν, ὁ καρπὸς τῆς ἡδονῆς σὲ ἐλκύει. Λησμονεῖς τὰς ἀγωνίας τῆς ζωῆς, τὰς ἀπειλάς τοῦ θανάτου, τὸν ταχὺν ροῦν τῶν νυκτῶν καὶ τῶν ἡμερῶν, καὶ ζητεῖς τὸ φυτὸν τῆς ἡδονῆς μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου.

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟΝ.

ΜΙΑ τῶν ἡμερῶν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ διηυθύνετο εἰς τινὰ μικρὰν πόλιν. Καθ' ὅδον εἶδε πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον μακρόθεν ἔλαμπεν· ἦτο ἵππου πέταλον συντετριμμένον. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν Πέτρον νὰ λάβῃ αὐτό· ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τοιαύτην διάθεσιν, διότι ὁδοιπορῶν ἐρέμβαζε βεμβασμούς μεγάλους, ὄνειροπολήματα ἀπεριόριστα... ὠνειροπόλει τὴν βα-

σιλείαν τοῦ κόσμου! Τὸ εἶρημα ἦτο κατὰ πολλὰ ὑποδεέστερον αὐτοῦ καὶ τῶν ὄνειρων αὐτοῦ. Ὁ ἐπιθυμῶν σκῆπτρα καὶ διαδήματα βασιλικά ἰδύνατο νὰ ταπεινωθῇ τοσοῦτον, ὥστε νὰ κύβη ἐμπροσθεν ἐνὸς πετάλου; Ἐστρεψε λοιπὸν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπροσποιήθη τὸν μὴ ἀκούοντα.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀείποτε πρᾶς καὶ ὑπομονητικῶς, κλίνας ἔλαβεν αὐτὸς τὸ πέταλον, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐπώλησεν αὐτὸ εἰς τινὰ σιδηροργὸν ἀντὶ τριῶν δηναρίων, δι' ὧν ἠγόρασεν ὅσα ἴδύνατο κεράτια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ σύνθηδες ἐκρυψεν ἠτύχως εἰς τὰς χεῖράς τοῦ φορέματός του. Ἐξῆλθον ἐν τούτοις τῆς πόλεως καὶ ἐπορεύοντο διὰ μέσου λιθαρίων καὶ κάμπων ἀκατοικητῶν καὶ ἀσκιᾶστων. Ἄνω ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, καὶ ὁ καύσων ἦτο τὸσον ὑπερβολικῶς, ὥστε πᾶς τις ἤθελε δώσει μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως χρήματα οὐκ ὀλίγα διὰ νὰ εἰρῆ ποῦ νὰ ὀροσίση τὸ στόμα του. Ὁ Κύριος, πάντοτε προπορευόμενος, ἀφῆκεν ὡς ἐξ ἀπροσέξιας νὰ πέσῃ ἐν κεράσιον, τὸ ὁποῖον ὁ Πέτρος, ἀκολουθῶν αὐτὸν κατόπιν, ἐκλίνε νὰ λάβῃ μετὰ σπουδῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ χρυσοῦ τινος μῆλου, καὶ δι' αὐτοῦ διέβρεξεν ὅπως οὖν τὸν λάρυγγά του. Ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγον ἐβόησε κρυφίως καὶ δευτέρον κεράσιον, καὶ ὁ Πέτρος ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ λάβῃ καὶ τοῦτο. Οὕτω λοιπὸν ὁ Κύριος ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἠκολούθει ἀναγκάζων τὸν Πέτρον νὰ κύπη διὰ τὰ κεράσια· μετὰ ταῦτα στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν: « Πέτρε, Πέτρε! ἂν ἐκυπτες ἀπαξ καὶ ὅταν ἐπρεπεν, ἤθελες φάγει ἤδη ἀνέτως τὰ κεράσια σου· ὁ ἀμελῶν τὰ μικρὰ κινδυνεύει πολλάκις νὰ κοπιᾶσῃ πλειότερον διὰ τὰ ἀσήμαντα! » Καὶ ὁ Πέτρος, διδαχθεὶς, ὑπεσχέθη ἄλλοτε νὰ ἦνε συγκαταβατικὸς καὶ ταπεινόφρων.

ΟΙ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ τις νεανίας, ἀσθενήσας βαρέως, ἐθεραπεύθη ἔπειτα καὶ ἐγεινεν ὑγιής. Ὅτε δὲ κατὰ πρῶτον ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγεννήθη, καὶ χαίρων ἠύλογει τὸν Θεὸν μεγάλη τῇ φωνῇ. Στρέψας δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπεν: « Ὁ Σὺ, παντοδύναμε Κύριε! ἂν ἦτο δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ σὲ ἀνταμείψῃ κατὰ τι, ἀσμένως ἤθελα δώσει ὅλην μου τὴν περιουσίαν. » Ταῦτα ἀκούσας Ἐρμᾶς, ὁ ἐπικληθεὶς Ποιμὴν, εἶπε πρὸς τὸν πλούσιον νεανίαν: « Ἄνωθεν καταβαίνει πᾶν δῶρημα, καὶ ἐκεῖσε δὲν δύναται νὰ στείλῃς τι· ἐλθέ, ἀκολούθει με! » Ὁ νεανίας ἠκολούθησε τὸν εὐσεβῆ γέροντα, καὶ ἦλθον ἀμφότεροι εἰς σκοτεινὴν τινὰ καλύβην,

όπου άλλο δὲν ἤκούετο εἰμὴ θρήνος, καὶ ἄλλο δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ δυστυχία· διότι ὁ μὲν πατήρ ἐκείτο ἀσθενής, ἡ δὲ μήτηρ ἔκλαιε, τὰ δὲ τέκνα γυμνά ἐζήτουν ἄρτον. Ὁ νεανίας ἐξεπλάγη, ἀλλ' ὁ Ἑρμᾶς εἶπεν: « Ἴδου ἐνταῦθα θυσιαστήριον διὰ τὴν θυσίαν σου· ἴδε, οὗτοι εἰσιν οἱ ἀδελφοὶ καὶ τοποτηρηταὶ τοῦ Κυρίου. » Καὶ ὁ πλούσιος νεανίας, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἔδωκεν ἀφῆρα εἰς αὐτούς καὶ περιποιήθη τοὺς ἀσθενεῖς ἐκείνους, καὶ οἱ ὑποθαλπέντες δυστυχεῖς ἠύλογον αὐτὸν καὶ ἐκάλουν ἀγγελον ἀπεσταλμένον παρὰ Θεοῦ. Ὁ δὲ Ἑρμᾶς, ἐγκαταλείπων αὐτὸν, εἶπεν: « Οὕτω, καλέ μου νέε, στρέφε πάντοτε τὸ εὐγνώμον πρόσωπόν σου εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν γῆν. »

ΤΟ ΜΗΛΟΝ.

Ἄρχιταμίας τοῦ βασιλέως Ἡρώδου ἐνεδύετο πορφύραν καὶ βύσσον, καὶ ἔζη πάσας τὰς ἡμέρας λαμπρῶς καὶ ἐν εὐφροσύνῃ. Καὶ ἦλθε ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ μακρᾶς γῆς φίλος, τὸν ὁποῖον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐγνώριζε, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν εἶδεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν· καὶ ὁ ἀρχιταμίας παρεσκευάσεν αὐτῷ δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πάντας τοὺς φίλους αὐτοῦ. Εἰς τὴν τράπεζαν παρετέθησαν πολλὰ καλὰ βρώματα ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ πολλὰ βαρύτιμα σκευῆ μετὰ μύρων καὶ οἴνων παντοδαπῶν. Καὶ ὁ ἀρχιταμίας ἐκάθητο εἰς τὰ ἄνω τῆς τραπέζης καὶ ἔχαιρε, καὶ ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ ἐκάθητο ὁ φίλος αὐτοῦ, ὁ ἀπὸ μακρᾶς γῆς ἔλθων· καὶ ἔφαγον, καὶ ἔπιον, καὶ ἔχορτάσθησαν.

Τότε εἶπε πρὸς τὸν ἀρχιταμίαν τοῦ βασιλέως Ἡρώδου ὁ ἀνὴρ, ὁ ἀπὸ μακρᾶς γῆς ἔλθων: « Τοιαύτη λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια, ὅποια βασιλεύει εἰς τὸν οἶκόν σου, δὲν ὑπάρχει παντάπασιν εἰς τὴν χώραν μας! » Καὶ ἐπήνεσε σφόδρα πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐκείνην, καὶ ἐμακάρισεν αὐτὸν ὡς εὐδαίμονα ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ δὲ ἀρχιταμίας τοῦ βασιλέως ἔλαβε μῆλον ἀπὸ χρυσοῦ τινὸς σκεύους, καὶ τὸ μῆλον ἦτο μέγα καὶ ὠραῖον καὶ ἐρυθρὸν ἔξωθεν ὡς πορφύρα. Καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον καὶ εἶπεν: « Ἴδου τὸ μῆλον τοῦτο ἀνεπαύετο ἐπὶ χρυσοῦ, καὶ ἡ μορφή αὐτοῦ εἶνε ὠραιοτάτη. » Καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν ξένον καὶ φίλον, τὸν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας· ὁ δὲ ξένος ἔκοψε τὸ μῆλον, καὶ ἰδοὺ τὸ μέσον αὐτοῦ σαπρὸν καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ σκώληξ. Τότε ὁ ξένος ἀπέβλεψε πλαγίως πρὸς τὸν ἀρχιταμίαν, ὁ δὲ ἀρχιταμίας ἐκύτταξε κατὰ γῆς καὶ ἐστέναξε.

Μὴ θαμβωθῆς ποτὲ, ὦ ἄνθρωπε, ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς λαμπρότητος τοῦ πλησίον σου, πρὶν ἢ βουθίσσης πρῶτον τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

ΤΟ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝ ΠΕΤΑΛΟΝ.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ τις περιηγεῖτο ἔριππος μὲ ὑπὸ πηρέτην ὁδεύοντα πεζῇ. Ὁ ἵππεὺς ἔτρεχε εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας, ὁ δὲ πιστὸς ὑπηρετὴς ἠναγκάζετο νὰ τρέχη κατόπιν του, καὶ μόλις ἀσθμαίνων καὶ ἀγωνιῶν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθῇ. « Αὐθέντα, αὐθέντα! φωνάζει ὁ φρόνιμος ὑπηρετὴς, εἰς ἡλὸς ἔπεσεν ἀπὸ τὸ πέταλον τοῦ ἵππου σας· βάλλετε τον, ἐάν δὲν θέλετε νὰ ἀπὸλέσητε καὶ τὸ πέταλον. — Τί πειράζει; λέγει ὁ αὐθέντης· ἡλὸς ἐδῶθεν, ἡλὸς ἐκεῖθεν, ἔχομεν ἡλὸς πολλούς· ἐμπρός! » Μετὰ μίαν στιγμήν, ὁ ὑπηρετὴς φωνάζει: « Αὐθέντα, αὐθέντα! τὸ πέταλον ἔπεσε· βάλλετε το, ἐάν δὲν θέλετε νὰ ἀπολέσητε καὶ τὸν ἵππον σας. — Τί πειράζει; λέγει ὁ ἀπρονόητος ἵππεὺς· πέταλον ἐδῶθεν, πέταλον ἐκεῖθεν, ἔχομεν πέταλα πολλὰ· ἐμπρός! » Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ ὑπηρετὴς τὸν εἰδοποιήσῃ τὸ τρίτον, ὁ ἵππος προσκρούει εἰς πέτραν, καὶ πίπτει συντρίψας τὸ σκέλος. Ὁ ἵππεὺς τότε ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸ ἀναπαυτικὸν ἐρίππιον, καὶ βαδίζειν δυστυχῶς πλησίον τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

ΜΕΤΑΞΕΙ τῶν μαθητῶν τοῦ Χιλλέλ, τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἦτο νεανίας τις καλούμενος Σαβῶθ, ὅστις, τοσοῦτον ἀπεστρέφετο πᾶσαν ἐργασίαν, ὥστε παρεδίδοτο τὴν ἡμέραν ὅλην εἰς τὴν ἀργίαν καὶ ὄκηριαν. Καὶ ὁ Χιλλέλ ἐλυπεῖτο, βλέπων τὸν μαθητὴν αὐτοῦ καταναλισκόμενον οὕτω, καὶ ἀπεφάτισε νὰ τὸν νουθετήσῃ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὠδήγησεν αὐτὸν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν κοιλάδα Ἐννὼμ, ἐνθα ὑπῆρχον λιμνάζοντα ὕδατα, πλήρη σκολήκων καὶ βλαβερῶν ζωῶν, καὶ παραφυόμενα ζιζάνια πολλὰ καὶ βορβορώδη. Καὶ ἀφοῦ ἐφθᾶσαν εἰς τὴν κοιλάδα, καταθεῖς ὁ Χιλλέλ τὴν βάρδον αὐτοῦ, εἶπεν: « Ἐνταῦθα ἄς ἀναπαυθώμεν ἀπὸ τοῦ δρόμου. » Ἀλλ' ὁ νεανίας θαυμάσας, « — Πῶς, διδάσκαλε! εἶπεν, ἐπὶ τοῦ δυσώδους τούτου ἔλους; Δὲν παρατηρεῖς ὅποια φαρμακερὰ ἀναθυμιάσις ἀναπέμπεται ἐξ αὐτοῦ; — Ὅρθως λέγεις, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος. Τὸ ἔλος τοῦτο ὁμοιάζει τὴν ψυχὴν τοῦ ὄκηρου· τίς δύναται νὰ διατρίψῃ παρ' αὐτῷ; »

Καὶ ὠδήγησεν ἔπειτα ὁ Χιλλέλ τὸν νεανίαν εἰς ἔρημόν τινα ἀγρὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐφύοντο ἄκανθαι καὶ τρίβουλοι, ἀποπνίγοντες τὸν σῖτον καὶ τὰ χόρτα τὰ καλὰ· ἐκεῖ, ἐπιστηρίξας ἐαυτὸν ὁ βραβῆ ἐπὶ τῆς βάρδου αὐτοῦ, εἶπεν: « Ἴδου, τοῦ ἀγροῦ τούτου ἡ γῆ εἶνε ἀγαθὴ εἰς τὸ ἐκφέρειν παντοῖα τινὰ χρήσιμα καὶ τερπνά· ἀλλὰ παρημελήθη καὶ ἔμεινεν ἀκαλλιέργητος, καὶ ἴδε, ἄλλο τι δὲν ἐκφέρει πλέον, εἰμὴ ἀκάνθας καὶ τρίβουλους καὶ φαρμακερὰ φυτὰ, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐμφωλεύουσιν οἱ ἄφεις, οἱ σκορπίοι καὶ αἱ σαλαμάνδραι. Καὶ πρότερον μὲν εἶδες τὴν ψυχὴν, τώρα δὲ κατὰμαθε καὶ τὸν βίον τοῦ ὄκηρου. »

Καὶ τὸν Σαβῶθ κατέλαθε τότε αἰδῶς καὶ μεταμέλεια, καὶ εἶπε: « Ραβῆ, διατί μὲ φέρεις εἰς τοιοῦτους ἐρήμους καὶ ἀτερπεῖς τόπους, οἵτινες εἰσιν ἡ πιστὴ καὶ θλιθερὰ εἰκὼν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ βίου μου; » Καὶ ὁ Χιλλέλ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν: « Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησες νὰ μὲ ἀκούσῃς νουθετοῦντά σε, ἔπρεπεν ἡ φύσις αὐτὴ καὶ ἡ ἰδία σου καρδία νὰ σὲ τιμωρήσωσι. » Καὶ ὁ Σαβῶθ ἤρχισε τότε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ γίνεται τοῦ λοιποῦ ἐργατικὸς καὶ φιλόπονος.

Μετ' οὐ πολλὰς δὲ ἡμέρας ὑστερον ὠδήγησεν αὐτὸν ὁ Χιλλέλ εἰς τερπνὴν τινα καὶ εὐφορωτάτην κοιλάδα παρὰ τὰς ὄχθας καθαροῦ ρύακος, ἐν μέσῳ εὐόσμων ἀνθέων καὶ θάμνων διαρρέοντος. « Ἴδου, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ἡ εἰκὼν τοῦ ἐργατικῦ βίου, ἄρα καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου· ἡ φύσις, ἥτις σὲ ἐνουθέτησεν, αὐτὴ καὶ τώρα ἄς σὲ ἀνταμεΐψῃ. — Ἐτι δὲ καὶ ἡ καρδία μου, ἀπεκρίθη ὁ εὐγνώμων νεανίας, καὶ τοῦ διδασκάλου μου αἰσφαὶ συμβουλαὶ καὶ παρορμήσεις! »

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ τις εἶχε τρεῖς φίλους, τοὺς δύο ἐκ τῶν ὁποίων ἠγάπα πολὺ πρὸς τὸν τρίτον ὀλιγώρει, καίτοι εἰλικρινέστατα πρὸς αὐτὸν φερομένου. Κατηγορηθεὶς δὲ ποτε ἀλλ' ἀναίτιως καὶ κληθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, εἶπε πρὸς αὐτούς: « Τίς ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ καὶ νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, διότι κατηγοροῦμαι, καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε ὠργισμένος ἐναντίον μου; » Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τῶν φίλων αὐτοῦ παρητήθη εὐθὺς, εἰπὼν ὅτι δι' ἄλλας ὑποθέσεις δὲν δύναται νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτοῦ· ὁ δὲ δεύτερος τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἔπειτα στραφεὶς ἀνεχώρησε, φοβηθεὶς τὸν παρωρισμένον δικαστήν. Ὁ τρίτος ἐν τούτοις, εἰς τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἠλπίζεν, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον, ὠμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τό-

σον προθύμως ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ συνηγόρησεν, ὥστε ὁ δικαστὴς ἀπέλυσε τὸν ἀναίτιως κατηγορηθέντα ἄνθρωπον ἐκείνον.

Τρεῖς φίλους ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Πῶς δὲ προσφέρονται οὗτοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ὅταν ὁ Θεὸς τὸν καλῆ εἰς τὸ αἰώνιον Αὐτοῦ δικαστήριον; Τὰ μὲν χρήματα, ὁ κάλλιστος αὐτοῦ φίλος, τὸν ἐγκαταλιμπάνουσι τὰ πρῶτα καὶ δὲν ἀπέρχονται μετ' αὐτοῦ· οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλοι τὸν ἀκολουθοῦν μέχρι τῆς θύρας τοῦ τάφου, καὶ ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας των· ὁ δὲ τρίτος, τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν βίον μάλιστα ἐλησμόνη, εἶνε τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα. Αὐτὰ μόνον τὸν ἀκολουθοῦν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ αἰωνίου Δικαστοῦ, αὐτὰ προπορεύονται, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ εὐρίσκουσιν ἔλεον καὶ χάριν.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(Ἐρανίσματα ἐκ διαφόρων πηγῶν).

ΠΥΡΟΚΟΝΙΣ.

ἘΜΥΔΡΑΙ τινες γνώσεις τῆς πυροκόνεως ἢ πυρίτιδος φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν. Οἱ Ἰνδοὶ διατείνονται ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ πατέρες των μετεχειρίζοντο τὴν πυρίτιδα. Ὁ Μάρκος Γράκκος, ζῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Θ' αἰῶνος, μνεῖαν ποιεῖται δύο εἰδῶν πυροτεχνημάτων, ἅτινα ἀμφοτέρω παρεσκευάζοντο διὰ τοῦ ἀνθρακος, τοῦ νίτρου καὶ τοῦ θείου, συνηνωμένων καὶ μεμιγμένων ἐν ἰδίῳ καὶ πραγματικῶς, ταῦτα εἰς τὰ κύρια συστατικά τῆς πυροκόνεως. Ὁ Ρογήρος Βάκων, περίφημος Ἀγγλὸς φιλόσοφος καὶ ἀστρονόμος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἐγνώριζεν ἐπίσης τὴν φλογώδη ταύτην καὶ εὐφλεκτον ὕλην, ἀλλ' ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, παρέλαβε τὴν κατασκευὴν αὐτῆς ἐξ ἀρχαίων πηγῶν, καὶ οὐδόλως συγκατετίθετο νὰ προβῆ εἰς διάδοσιν ἐνός μυστικοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ λαὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ κακίστην χρῆσιν. Ἐποθεῖται δὲ ὅτι διὰ μέσου τῆς πυροκόνεως ὁ Γεδεὼν κατέστρεψε τοὺς Μαδιανίτας μὲ μόνον τοὺς τριακοσίους ἄνδρας του.

Αἱ πρῶται λοιπὸν γνώσεις, ἄς περὶ τῆς πυροκόνεως ἔχομεν, ἀνατρέχουσι μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος. Ἀρχαῖός τις χρονολόγος διηγεῖται ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Τύνιδος, συμπλακεὶς εἰς ναυμαχίαν μετὰ τοῦ Μαύρου βασιλέως τῆς Σεβίλλης, μετεχειρίσθη κατὰ τὴν μάχην εἰδος σιδηρῶν σιφωνειδῶν σωλήνων, οἵτινες ἀνέ-

πεμπον πυρ μετά πατάγου, όμοιάζοντος τόν του κεραυνού. Καί αυτό δέ τόν περίφημον ύγρον πυρ των αρχαίων Έλλήνων τί άλλο δύναται ύποθεθί- ναι είμή είδος πυροκόνεως, κατά τό μάλλον και ήττον άτελοϋς ή έντελοϋς κατασκευής, σχετικώς πρός τήν πυροκόνιν των ήμετέρων χρόνων;

Όπως και άν έχη τό πράγμα, έρευρετής του τρομερού τούτου ύγρου πυρός θεωρείται ό περί τή μέσα του ΙΑ αιώνας έν Φριβούργου τής Γερμανίας ζών μοναρχός Βερτώλδος Σχβράτζ. Κατα- γινόμενος ούτος εις τήν χειμείαν κατά τόν έπι- κρατοϋντα έν μεσαιώνι συρμόν, ήθέλησε μίαν ήμέ- ραν νά κατασκευάση διά χειρικήν τινα παρασκευ- ασίαν μίγμα εκ νίτρου, άνθρακος και θείου. Ένώθ δέ έτριβεν αυτά έντός ίγδίου, είτε εκ συμπτώ- σεως είτε εκ τύχης έπεσον έντός αυτού μικρός σπινθήρ, όστις κατέφλεξε μετά βιαίας εκρήξεως τήν ύλην. Ό μοναρχός, φύσει άγγέλιος, δέν παρέ- τρεξεν άπαρατήρητον τό συμβάν, άλλ' ως άν- θρωπος ήξεύρων νά ώφεληται και εκ των παρα- μικρότέρων περιστάσεων, έσπούδασεν, εξέτασεν, ήπελόγησε τās συνεπειάς και τά αποτελέσματα του πρό των όφθαλμών του συμβάντος, και βοή- θούμενος και εξ αυτών των προγενεστερών μαρ- τυριών και των άτελών εκθέσεων, προέβη έν ό- λιγοχρονώ διαστήματι εις τήν επινόησιν και κατασκευήν τής αληθινής πυροκόνεως.

Πρώτη μάχη, καθ' ήν ή πυροκόνις έλαθε σπου- δαιότατον μέρος, ήν ή των Βενετών κατά των Γενουησιών τῷ 1830. πλήν άπασα ή Ιταλία εξήγέρθη κατ' αυτών και τούς κατηγόρησε, διότι διά του βιαίου τούτου μέσου προσέκρουον εις τούς εύγενείς νόμους του πολέμου. Όπωςόηποτε, εκτοτε ή τέχνη του πολέμου μετεσχηματίσθη εξ όλοκληρου. Οι ίππόται, οι βαρυσιδήρους πανο- πλίας φέροντες εκείνοι γίγαντες, εξέλιπον όλο- τελώς, και ή άτομική άνδρεία υπεχώρησεν εις τήν βίαν και τόν τρόμον. Η πόλις του Φριβούργου ήκοδόμησε πηγήν τινα κεκοσμημένην με έπιγρα- φάς πρός τιμήν του μοναρχού Βερτόλδου, ούτινος ό άνδριάς ύψούται μεγαλοπρεπώς επί τής κορυ- φής. Καί ίσως μόν προς άπλήν δόξαν του χει- μικού άποκλειστικώς άριμόζει ή άνέγερσις άν- δριάντος, άλλ' ό έφευρετής τής πυροκόνεως δέν έχει ποτέ τό δικαίωμα νά συγκαταριθμηται με- ταξύ των εύεργετών τής άνθρωπότητος. Τό καθ' ήμās, πρέπει νά διατεθώμεν επί τή έφευρέσει τής καταστρεπτικής ταύτης κόνεως ως ό Αρχίδαμος, όστις, ιδών ποτε καταπελτικόν όπλον, εκσφενδο- νίζον διά μηχανισμού βέλη και άκόντια και πέ- τρας, άνέκραξε μετά σχετλιασμού, « Οίμοι! ά- πόλωλεν άνδρός άρετ'! »

ΛΟΓΧΗ.

Η λόγχη, τό άποφασιστικόν τούτο όπλον των πολέμων, έφευρέθη εις μικρόν τι χωρίον εκ των πέριξ τής πόλεως Βαϊόνης (Bayonne, εξ ου και τό κινόν όνομα μπαγιονέττα), κατά τό 1671. Χωρικοί κάτοικοι τής Βισκαίας και λαθρέμ- ποροι Ισπανοί συνεπλάκησαν εις λυσσώδη πόλε- μον. Οι Βισκαϊανοί, εξαντλήσαντες όλας των τās προμηθείας και μη δυνάμενοι ν' ανταποκρίνονται εις τό πυρ των έχθρών των, έραντάθησαν νά προσδώσι τās μαχαίρας των εις τās άκρας των πυροβόλων, και ούτως όπλισμένοι ώρμησαν κατά του πολεμίου στρατοπέδου και έτρεψαν αυτό εις φυγήν, προξενήσαντες μεγίστην φθοράν. Έκτοτε έφευρέθη και εισήχθη εις τά στρατεύματα ή λόγχη.

Η πρώτη μάχη, καθ' ήν αύτη έπαυξε σπουδαίον πρόσωπον ήν ή του Ταυρίνου τῷ 1692. πλήν κυ- ρίως εις τήν μάχην τής Σπύρας τῷ 1705 εξε- τελέσθη ή πρώτη τρομερά διά τής λόγχης έρω- δος. Άπό ταύτης τής έποχής μέχρι τής επανα- στάσεως του 1792 μετεχειρίσθησαν συχνότατα τήν λόγχην εις τās μάχας, και μάλιστα οι Γάλ- λοι, άφοϋ πλέον ό Πρίγκιψ Δελινιέ τήν ώνόμα- σεν όπλον αὐτόχρημα Γαλλικόν, θέ- λων νά εκφράση τόν έξοχον τρόπον, δι' ου μετε- χειρίζοντο τό άγγέμαχον τούτο όπλον ιδίως οι στρατιώται του έθνους τούτου. Άλλ' ή πραγμα- τική και άποτελεσματική χρῆσις τής λόγχης έ- φάνη κατόπιν εις τούς πολέμους τής άνεξαρτη- σίας, όποτε απέβη αληθώς Γαλλικόν όπλον.

α Η σφαίρα εινε τρελλή, έλεγεν ό Σουβα- ρώφ, ή λόγχη όμως εινε φρόνιμος. » Καί τρώντι ή έφευρέσις του όπλου τούτου έμετρίασεν όλίγον τήν εκ τής πυροκόνεως προξενηθείσαν κακήν έν- τύπωσιν, διότι μόνη ή λόγχη φαίνεται περιτρο- νούσα τήν πυρίτιδα, και ως οι γενναίοι πολεμι- σταί του μεσαιώνας, μάχεται πάντοτε σῶμα προς σῶμα εκ του πλησίον. Είς τόν πόλεμον τής Πολω- νίας έν σύνταγμα ώρκίσθη νά μη κάυση οϋτε έν φυσίγγιον (φυσέκι) έναντίον των Ρώσων, και διά τής λόγχης απέκρουσε όλας των τās εφόδους. Τό ήρωϊκόν τούτο σύνταγμα, επτάκις άποδεκα- τισθέν, άνανεώθη διαρκούσης τής τρομεράς ταύ- της μάχης, και έτήρησε πραγματικώς τόν όρ- κόν του.

Ρ.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.

Η τής γυναικός ύπαρξις έν Τουρκία εινε ως επί τό πολύ έσωτερική και οικιακή. Η έν τῷ οικῳ διαγωγή της εινε άξιοπαρατήρητος, ένῶ εκτός αυτού οϋδέν έστι. Οϋδόλω; σχεδόν αύτη συμμερί- ζεται τήν ένεργητικότητα και τήν κίνησιν του έ- κτός βίου, και διά τής θέας μόνον, οϋτως ειπεΐν, συγκοινωνεί μετά του έξωτερικού κόσμου, προσέ- χουσα οϋτε, όταν διέρχεται έν μέσω αυτού, νά πράττη τούτο μετά προφυλάξεως, χωρίς νά φαί- νεται μιγνυομένη μετ' αυτού. Έκ των δύο προσ- ύφων παντός οικου τής Ανατολής, αίτινες δια- κρίνονται με τό όνομα χαρέμιον και σελαμ- λίκιον, ήτοι γυναικωνίτης και άνδρωνίτης, έν τῷ πρώτῃ εινε ή θείσις ή μάλλον ή έδρα τής γυναικός, τό άσυλον τούτο ή τό άδυτον, όπου, εκ- τός του συζύγου της, οϋδέν άρσεν δύναται νά εισέλθη. Εκεί ένασχολεΐται εις τά γυναικεία έρ- γα, βυθισμένη, αναλόγως του βαθμού και τής καταστάσεως του συζύγου της, υπό άργυρωνήτων θεραπεινίδων, λευκών ή μελαίνων. Έπειδή δέ πολλά όλίγος καιρός δαπανάται παρ' αυτης εις οικιακάς εργασίας, αι πλείσται των όποιων ει- σιν άλλως τε άνατθειμένοι εις τās ύπηρετίας, διέρχεται τό επίλοιπον διάστημα τής ήμέρας, ελλείψει των ένασχολήσεων τής αναγνώσεως, τής μουσικής και των έργουείρων, εις στολι- σμούς, εις τό λουτρόν, εις τό μεταβαίνειν από του ενός θαλάμου εις άλλον, και εις τό δέχεσθαι τās επισκέψεις των γειτονισσών και φίλων αυτης πέριξ του ταντουρίου, (*) περι τό όποϊον διά- γει τά τρία τέταρτα τής χειμερινής ήμέρας. Ται- αύτη τις έστιν ή αιώνιος μονοτονία των διαχύ- σεων τής Όθωμανίδος.

Έν τούτοις ή παράδοσις, τά ήθη, ή ανατρο- φή, τό πᾶν τέλος εξοικειεί τās Όθωμανίδας με τό είδος τούτο του βίου, και προετοιμάζει αυτās διά τό μέλλον. Μνηστευόμεναι συνήθως κατά τήν ηλικίαν των τριών ή τεσσάρων ετών και ύπαν- δρευόμεναι δωδεκαετείς ή δεκατριετείς, μεταβαί- νουσιν από του χαρεμιου τής μητρός των εις τό του συζύγου των, ύποβαλλόμεναι έν πρώτοις εις αυταπάρησιν τινα, ήν ή συνήθεια κατέστησεν εύκολον εις αυτās. Τό συνοικέσιον τακτοποιείται υπό των γονέων ή συγγενών έν άγνοία των μελ- λονύμφων, αίτινες οϋδ' εις τήν τελετήν παρευ-

ρίσκονται μάλιστα. μόνι δέ οι γονείς ύπογρά- φουσιν έν όνόματι των νεονύμφων και τῷ συγ- καταθέσει αυτών τό γαμικόν συμβόλαιον, επί πα- ρουσία του Ίμάμου και των μαρτύρων. Ο εις τήν τελετήν ταύτην παρευρισκόμενος Ίμάμης δέν εκτελεί χρέη ιερέως, άλλ' εξ έναντίας περι- βάλλεται πολιτικήν εξουσίαν. Καταγράφει εις τόν κώδικά του τήν πράξιν του συνοικέσιου κατά τās παραδεχθείσας έκατέρωθεν συμφωνίας, τās όποιās οι μάρτυρες επικυρώνουσι, θέτοντες άντι ύπογραφής τās σφραγίδας των, και ό δεσμός του γάμου συσφίγγεται εκτοτε διά τής άπλής ταύ- της καταγραφής και μαρτυρίας.

Έν τῷ Τουρκία ό άνήρ προικίζει τήν γυναίκα. Είνε ύπόχρεως νά τῷ παράσχη έντιμον βίον, και νά τῷ προμηθεύση οικίαν αναλόγον με τά ίδια του μέσα και με τήν καταγωγήν τής συζύγου του. Είς τρόπον οϋτε, όσας γυναίκας λαμβάνει, (διότι ό νόμος επιτρέπει μέχρι των τεσσάρων), τόσας προίκας χρεωστέι νά προμηθεύση, τόσας οικίας ή χωρίσματα έντός του μεγάρου του, μεθ' όλων των αναγκαϊούτων επίπλων και κο- σμημάτων, τόσα όχήματα και ύπηρετίας και ύ- πιρέτας, κτλ. Καί οϋτός έστιν ό ισχυρότερος λό- γος όστις, τούς μόν πτωχούς άναγκάζει εις μίαν μόνην εξ ανάγκης νά περιορίζονται γυναίκα, εις δέ τούς λίαν πλουσίους παρέχει τρεις έως τέσ- σαραι, σπάνια δέ εισι τά παραδείγματα των πλη- ρώντων τόν καθιερωθέντα αριθμόν των επτά. Έκ τούτου δέ προκύπτει ότι, έναντίον τής κοινής δο- ξασίας, αι περιπτώσεις τής πολυγαμίας εισιν ό- λίγισται, ίνα μη είπωμεν σπάνια έν Τουρκία.

Ο λίαν πτωχός Όσμανλής, επιθυμών νά νυμ- φευθῆ, άγοράζει μίαν δούλην (σκληάδαν), ήτις τῷ χρησιμεύει ταυτόχρονως και ως σύζυγος και ως ύπηρετρια. Καί κατά τούτο άκόμη συμμορφούται μετά του Ιερού νόμου, όστις λέγει ρητώς: « Έ- κείνος, όστις δέν εινε άρκετά πλούσιος διά νά νυμφευθῆ μετά τιμίων και πιστών γυναικών, δύναται νά λάβῃ πιστάς δούλας. » Τά δέ γεννη- θέντα εξ αυτης τέκνα εινε κύριος νά υιοθετήση, και ή υιοθετησις αύτη επιφέρει μετά τόν θάνα- τόν του τήν άπελευθέρωσιν τής γυναικός, ήτις οϋτε πωλείται πλέον οϋτε χαρίζεται.

Τίποτε λοιπόν απλούστερον και άμικτον περι- πετειών ενός Τουρκικου γάμου. Ίδου πώς εκτε- λείται οϋτος κατά τήν μεσαιαν συνήθως τάξιν των πλουσιών πολιτών:

α Η ώραία Έστμε έφθασεν ήδη εις τήν δεκά- την τετάρτην άνοιξιν της. Άπό τής τετραετούς αυτης ηλικίας εινε μεμνηστευμένη μετά του Μπε- κῆρ, όστις εινε ήδη είκοσαςτής και ώραϊος επί-

(*) Λεξίς παρεμφερής εκ του Περσικου τ ε ν ο υ ρ = θηρ- μαντήριον του σώματος. Πᾶς τις γνωρίζει ήπειν είδος έστιν ή θηρμάστρα αύτη. Σ. Μ.

σης. Ἐπέστη ὁ καιρὸς, καθ' ὃν πρέπει νὰ συζευ-
χθῶσιν. Ὁ Μπεκὴρ δὲν γνωρίζει ποσῶς τὴν Ἐσμὲ,
ἢ τοῦλάχιστον ἐλησιμότησιν ἐξ ὀλοκλήρου τὰ χα-
ρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ἀπὸ τοῦ αὐτῆς ἐπα-
σε τοῦ νὰ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του
διὰ νὰ συμπαίζωσιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Ἐσμὲ δι-
ετήρησεν ἐν ἑαυτῇ συγκεχυμένην τινὰ ἀνάμνη-
σιν τοῦ Μπεκῆρ, καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλεσε πρό τι-
νων ἡμερῶν τὴν μητέρα της, πρὶν ἀνανεώσασθαι
τὴν τελειωτικὴν διὰ ταύτην τὴν φρονίαν συγκατά-
θεσίν της, νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἴδῃ ἀπαξ τοῦλά-
χιστον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μνηστῆρός της. Ἡ
μήτηρ συγκατανεύει, καὶ ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ
Μπεκὴρ εὐρίσκειτο εἰς τὸν ἀνδρῶνίτην τοῦ μεγάρου
των πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πενθεροῦ του, ἡ Ἐσμὲ
παρευρίσκειτο εἰς τὴν συνδιάλεξιν ὑπισθεν πυκνοῦ
καφασίου (κιγκλιδῆς). « Καί λ - ι μ ! » (Συγ-
κατατίθεμαι), εἶπεν αὐτῇ ἰδοῦσα τὸν νέον, καὶ
ἀμέσως οἱ συγγενεῖς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν συν-
ῆλθον καὶ ἐπροσδιώρισαν ὁμογνωμόνως τὴν ἡμέ-
ραν τῆς τελετῆς. Ὅκτὼ ἢ δέκα ἡμέραι μένουσιν
εἰσέτι, καὶ ἡ Ἐσμὲ θέλει ἀνταλλάξαι τὸ ἐπόνυ-
μον τῆς δεσποσύνης (κ ρ ο υ τ σ ο ὕ κ χ α ν ἦ μ) με-
τὸ τῆς κυρίας (μ π ε γ ρ ο ὕ κ χ α ν ἦ μ).

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Μπεκὴρ ἀπ' ἑτέρου εἶνε ἀνυ-
πόμονος νὰ γνωρίσῃ ἐκείνην, ἥτις μέλλει νὰ γί-
νῃ σύζυγός του. Ἡ μήτηρ του χιλιᾶκις τῶ κά-
μναι τὸν πανηγυρικὸν τῆς ὠραιότητός της, πλὴν
πῶς νὰ πιστεύσῃ τὴν μητέρα του, ἥτις πρώτη ἐπε-
θύμησε τὸ συνοικέσιον τούτου; Διευθύνεται τότε
πρὸς τινὰ ἐγγεμυθὸν γραῖαν γνωστὴν του, ἣν ἐπι-
φορτίζει νὰ εἰσέλθῃ ἐπὶ τινι προφάσει εἰς τὸ χα-
ρέμιον τῆς Ἐσμῆς, νὰ τὴν ἴδῃ καὶ νὰ τὴν ὀμι-
λήσῃ, ἐντυπώνουσα εἰς τὸν νοῦν της καὶ τὰ πα-
ραμικρότερα χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας
της, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους αὐτῆς λόγους.
Ἡ ἑκτακτὸς ἀπεσταλμένη ἐπανέρχεται τὴν ἐπαύ-
ριον ἢ τὴν μετὰ ταύτην ἡμέραν, καὶ ἐξεικονίζει
διὰ τῶν ζωροτέρων καὶ θελκτικωτέρων χρωμά-
των τὴν νεανίδα: « Ὠραία, λέγει, ὡς σελήνη!
ὀφθαλμοὶ ὅμοιοι μετὰ δύο ἀστέρας (πακιζὲ ἀχ-
τὲρ), ὄφρως ὁμοιάζουσαι τὴν ἱριδα, ὀδόντες πα-
ρεμφερεῖς μετὰ μαργαρίτας! » Ὁ Μπεκὴρ δοξάζει
τὸν Θεὸν καὶ τὸν προφήτην, εἶτα θέτει εἰς τὰς
χεῖρας τῆς ἐπιτετραμμένης του τὴν ἀνάλογον ἀ-
μοιβήν, καὶ ἔκτοτε δὲν παύει τοῦ νὰ στέλλῃ συ-
χνότατα εἰς τὴν μνηστῆν του κἀνίστρα πλήρη ζα-
χαρωτῶν, ὀπωρικῶν ἢ ἀνθήων.

Ἡ φερνὴ, ἣν ἀποκαλοῦμεν τὸ κἀνίστρον ἢ τὸ
προγαμιαῖον δῶρον, ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν
ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου. Συνίσταται δὲ αὕτη
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ὑφάσματα, εἰς ἀδάμαν-

τας καὶ εἰς ἀργυρᾶ σκεύη· ἐν τούτοις ἢ συνή-
θεια ἀπαιτεῖ ὥστε νὰ εὐρίσκεται ἐντὸς αὐτῆς πάν-
τοτε ἀργυροῦς τις καθρέπτης καὶ ζεῦγος χρυσο-
κεντήτων γ α λ ε ν τ σ ὦ ν (κοθόρνων ξυλλίνων) διὰ
τὸ λουτρὸν. Ὁ Μπεκὴρ ἀντιδωρεῖται μετὰ σινοῦνας
καὶ προσόψια χρυσοκέντητα, καὶ μετὰ μεταξοποι-
κίλους τ σ ε β ρ ἔ δ ε ς (μανδύλια): τὰ μέλη τῶν
δύο οἰκογενειῶν ἀνταλλάσσουν ἐπίσης μεταξὺ
τῶν ἀμοιβαῖα δῶρα.

Πολλὰ ἡμέραι καὶ συνεχῶς πολλὰ ἑβδομάδες
παρέρχονται μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβο-
λαίου καὶ τῆς τελετῆς τῶν γάμων, καὶ ὁ καιρὸς
οὗτος εἰς μὲν τὸν Μπεκὴρ χρησιμεύει πρὸς ἐξοι-
κονόμησιν τῶν τῆς προικὸς ἀναγκαζίων, εἰς δὲ τοὺς
συγγενεῖς τῆς Ἐσμῆς πρὸς παρασκευὴν τῆς φερ-
νῆς τῆς μελλονύμφου καὶ δι' ἄλλας ἐτοιμασίας
τοῦ γάμου.

Τέσσαρας ἡμέρας διαρκεῖ ὁ γάμος, ἀπὸ τὴν
πρωτὴν τῆς δευτέρας μέχρι τῆς πέμπτης κατὰ
τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ὡς πρώτη νύξ τῶν γάμων
προσδιορίζεται ἡ νύξ τῆς πέμπτης πρὸς τὴν πα-
ρασκευὴν, ἥτις εἶνε ἡ μᾶλλον σεβασμένη καὶ τι-
μωμένη παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν ὑπὲρ τὰς λοιπὰς
ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἕνεκα τῆς κατ' αὐτὴν συλ-
λήψεως τοῦ Μωάμεθ· ἐκ τούτου καὶ τὸ δοθὲν εἰς
αὐτὴν ὄνομα τ ζ ο υ μ μ α ἂ, τουτέστιν ἡμέρα ἐ-
νώσεως, συλλήψεως.

Ὁ αὐτὸς γάμος ἐορτάζεται χωριστὰ εἰς ἐκάστην
τῶν δύο οἰκογενειῶν, διότι κατὰ τὸν νόμον αἱ γυ-
ναῖκες μένουσι κεχωρισμέναι τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ἐορ-
τὴ συνίσταται κυρίως εἰς γεύματα ἢ δεῖπνα, ὧν
τὰ ἐπιδόρπια ἀποτελοῦσι συχνότατα καὶ ἀπαύ-
στως σχεδὸν προσφερόμενα σ ε ρ β ἔ τ ι α, γλυ-
κύσματα, ἀρώματα, καφὲς καὶ τσιμπούκια.
Σοβαρά τις ἱλαρότης ὑπάρχει διακεχυμένη εἰς τὰ
πρόσωπα τῶν εὐθυμούντων, ὧν αἱ διασκεδάσεις
φαιδρύνονται συνεχῶς ὑπὸ τῶν χορευτῶν ἢ ἄλ-
λων διασκεδαστικῶν μέσων. Συγγενεῖς καὶ φίλοι
προσκαλοῦνται ὅπως διέλθωσιν ἀλληλοδιαδόχως
εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὰς δύο οἰκίας, καὶ οἱ
μακροὶ καὶ πλατεῖς σοφάδες, ὅτινες κατέχου-
σι μέγα μέρος τοῦ ἀνδρῶνιτου καὶ τοῦ γυναι-
κωνίτου, χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς κεκλημένους ὡς
κλίνας, ἐφ' ὧν διέρχονται τὴν νύκτα.

Ἐκάστη ἡμέρα εἶνε ἐξειδικασμένη διὰ μίαν δια-
φορετικὴν τελετὴν. Τὴν τρίτην ἢ φερνὴ τῆς Ἐ-
σμῆς φέρεται ἐν μεγάλῃ πομπῇ ἀπὸ τοῦ πατρι-
κοῦ της οἴκου εἰς τὸν τοῦ συζύγου της· τὸ
ἑσπέρας τῆς τετάρτης ἡ Ἐσμὲ ὀδηγεῖται πανδύ-
μως εἰς τὸ λουτρὸν, ὅπου, ἐκτὸς τῶν κεκλημένων
εἰς τοὺς γάμους, προσκαλοῦνται καὶ ὅλαι αἱ πτω-
χαὶ γυναῖκες τῆς συνοικίας. Λύται εἰσερχόμενα:

εἰς τὸ λουτρὸν, ἀποθέτουσι τὰ βράχη των εἰς τὸ
προαύλιον, καὶ ἐξερχόμενα εὐρίσκουσι νέαν ἐν-
δυμασίαν, συνοδευομένην ὑπὸ ποσότητός τινος
χρημάτων, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ τῆς κατα-
στάσεως τῶν νεονύμφων· διότι ἐν Τουρκίᾳ ἡ ἀ-
γαθοεργία, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγγχία,
τὰ ἀριστα ταῦτα συστατικὰ πάσης κοινωνίας, ὑ-
πάρχουσι παντοῦ μεμιγμένα.

Τέλος τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν ἡ Ἐσμὲ,
συνδευομένη ὑπὸ τῆς μητρός της, τῶν ἀδελφῶν
καὶ ἀκολουθῶν της, ἐγκαταλείπει τὴν οἰκίαν της,
καὶ μεταβαίνει ἐν συνοδίᾳ πολλῶν ἀμαξῶν εἰς
τὸν οἶκον τοῦ μέλλοντος συζύγου της, φερομένη
ἐντὸς κεκαλυμμένου ὀχήματος. Οἱ συγγενεῖς
καὶ οἱ προσκεκλημένοι τῶν δύο οἰκιῶν συνενοῦ-
νται, οἱ μὲν ἄνδρες εἰς τὸ σελαμλικιον αἱ δὲ γυ-
ναῖκες εἰς τὸ χαρέμιον. Αἱ διασκεδάσεις, αἵτινες
ἐπεκτείνονται μέχρι τῆς ἑσπέρας, τελειώνουσι διὰ
τινος δεῖπνου. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς πέμπτης προ-
σευχῆς ὁ Μπεκὴρ, ἀσπασθεὶς τὰς χεῖρας τοῦ
πατρός του, τῶν θείων καὶ τῶν μεγαλητέρων
ἀδελφῶν του, εἰσδύει μυστηριωδῶς εἰς τὸ χαρέ-
μιον, ὅπου τὸν περιμένει ἡ Ἐσμὲ, καθημένη ἐπὶ
τοῦ σοφᾶ καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκαλυμμέ-
νην ὑπὸ λεπτοῦ πέπλου. Εἰς τὴν θέαν τοῦ συζύγου
της ἡ Ἐσμὲ ἐγείρεται, καὶ ἐνῶ αὐτὸς χύνεται
ἐπ' αὐτῆς διὰ νὰ τὴν λάβῃ ἀπὸ τῆς χειρὸς, αὐ-
τὴ ἀρπάζει τὴν ἰδικὴν του καὶ τὴν ἀσπάζεται εἰς
σημεῖον ὑποταγῆς. Ὁ Μπεκὴρ ἀφαιρεῖ ταχέως
τὸν μυστηριωδῆ ἐκείνον πέπλον, ὅστις ἀποκρύ-
πτει τὰ κάλλη τῆς νεανίδος, καὶ αἰσθανόμενος
παλμούς ἐρωτικοῦ πυρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὀδη-
γεῖ τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν νυμφικὴν παστά-
δα. Ἐκεῖ ἡ Ἐσμὲ ἀποκαλύπτεται διὰ πρώτην φο-
ρὰν μετὰ ὅλα αὐτῆς τὰ χαριτόβρυτα θέληγτρα εἰς
τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς τοῦ συζύγου της. »

Πρὸς ἐπανόρθωσιν καὶ ἀποφυγὴν παντὸς δυσ-
κρέστου, ὁ Τουρκικὸς νόμος παραδέχεται τὴν ἀ-
ποπομπὴν τῆς γυναικὸς, ἥτις εἰς μὲν τὸν ἄνδρα
εἶνε προαιρετικὴ, εἰς δὲ τὴν γυναῖκα περιωρισμέ-
νη. Ὁ σύζυγος εἶνε ἐλεύθερος νὰ διακόψῃ κατὰ
τὴν θέλησίν του τὸν συζυγικὸν δεσμόν, ὑποχρε-
ούμενος μόνον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προικα, ἣν
ἔδωκεν εἰς τὴν ἀποπεμπομένην γυναῖκα του· ἡ
γυνὴ ἀπ' ἑτέρου δύναται νὰ ζητήσῃ τὸ διαζύγι-
όν της, πλὴν ἐπὶ ὠρισμέναις περιστάσει καὶ δι-
αίτια προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου· τότε μόνον
δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ δικαιοματικῶς τὸ διαζύγιόν
της, ἐπιλέγουσα πολλάκις τὸ πάνδημον ἐκεῖνο
ἔπος: « Νικι α χ ἦ μ χ α λ ἄ λ, τ ζ α ν ἦ μ ἂ
ζ ἄ τ ! » τουτέστι, παραιτοῦμαι τῆς προικὸς μου
καὶ ζητῶ τὴν ἐλευθερίαν μου.

Ὁ ἀποπέμφας τὴν σύζυγόν του ἀνὴρ δύναται
νὰ τὴν νυμφευθῇ πάλιν, πλὴν ἀφοῦ αὐτὴ συζευ-
χθῇ μετὰ ἄλλον ἄνδρα, ὅστις πρέπει νὰ τὴν ἀπο-
πέμψῃ ἐπίσης. Ἡ παράδοξις αὕτη διάταξις τοῦ
νόμου εἶνε τυπικὴ καὶ ἀναπόφευκτος. Ἐν τοῦ-
τοις ἄτομόν τι ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀποφύγῃ, κατὰ τὸ
ἔξῃς ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον ἀμφιβάλλομεν κατὰ
πόσον ἔχεται ἀληθείας:

« Νέος τις ἔμπορος τῆς Ἀντιοχείας εἶχεν ὡ-
ραίαν σύζυγον, ἣν ἠγάπα ὑπερβαλλόντως, πλὴν
τὴν ὁποίαν ἀπέπειμην εἰς μίαν παραφροσὴν ζη-
λοτυπίας. Ἡ μεταμέλεια ἐπηκολούθησεν ἀμέσως
τὴν ἀσυλλόγιστον πράξιν του, πλὴν μεταμέλεια
ἄγονος, διότι εἶχε πλέον προφέρει τρεῖς τὸ ἐπι-
τοιαύταις περιστάσει κηθιωμένον ἔπος: « Ἄ-
φεύκτως σὲ ἐχώρισα! » Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρεῖτο τε-
τελεσμένον, ὁ δεσμὸς ὁ συνέγων τέως τοὺς δύο
ἐραστὰς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνανεωθῇ πλέον,
διότι ὁ νέος ἔμπορος δὲν ὑπέφερε οὔτε κατὰ διά-
νοιαν νὰ φαντασθῇ τὴν γυναῖκά του ἐρχομένην εἰς
δευτέρους γάμους, καὶ τῷ ἐφαίνετο εὐκολώτερον
νὰ ἀπαρνηθῇ ὀλοτελῶς τὴν ὠραίαν Ζεϊνέπ, παρά
νὰ τὴν ἴδῃ ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν ἀφοῦ πλέον δι-
ῆλθε διὰ τῶν βραχιόνων ἐνός δευτέρου. Πλήρης
ἀπελπισίας ἐξητήσατο τὴν ἀρωγὴν γέροντός τι-
νος μολλᾶ, ὅστις ἔχαιρεν ὑπόληψιν καθ' ὅλην τὴν
Συρίαν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ὀρθότητι τῶν συμβουλῶν
του. Δῶρον ἐκ δεκάδος φλωρίων ἐκίνησεν εὐθύς
ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γέροντος μοναστοῦ
ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ νέου ἑμποροῦ, καὶ
μετὰ σκέψιν διαρκέσασαν περίπου ἕν τεταρτον
τῆς ὥρας, εἶπε πρὸς αὐτόν: « Προσπάθησον ὥστε
ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν ἀπέπειμης, νὰ φανῇ αὐριον
κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτέρας προσευχῆς λουομένη
εἰς τὸν ποταμόν, ὅστις βρέχει τὰ τεῖχη τῆς πό-
λεως, πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ κῦμα χύνεται μεθ'
ὀρμῆς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὄχλην. Δὲν σὲ ζη-
τῶ τίποτε περισσώτερον, εἰμὴ μόνον νὰ προσέ-
χῃς μήπως τῇ συμβῇ ἀπευκατῖόν τι, διότι τὸ
ῥεῦμα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶνε ὀρμητικώτατον. »
Ὁ νέος ἔμπορος ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τοῦ
μολλᾶ κατὰ γράμμα, καὶ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν
προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὁ μοναχὸς ἐνεφανίσθη εἰς
τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἐλ-Ἀσ ἦ, ἀκριβῶς τὴν
στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ῥεῦμα ἀπώθει ἐπὶ τῆς ἀμ-
μοῦ τὴν Ζεϊνέπ, σχεδὸν λειποθυμημένην. Ὅταν
ἐπανῆλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ὁ μολλᾶς ἔφε-
ρεν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Καδῆ, συνοδευομένην ὑπὸ
τοῦ νέου ἑμποροῦ καὶ πολλῶν μαρτύρων, καὶ ἀπευ-
θυνόμενος πρὸς αὐτόν, « Αὐθέντα, εἶπε, σὲ πα-
ρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆς νὰ διατάξῃς ὥστε ἡ γυ-
νὴ αὕτη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πρῶτον σύζυγόν

της, διότι εξεπλήρωσεν ὅλας τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπαγορευμένας συνθήκας· ἀπεχωρίσθη τοῦ συζύγου της καὶ ἐμεινεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀλλοῦ, ὅστις τὴν ἀπέπεμψε καὶ αὐτός. «Ὁ ἄλλος οὗτος εἶνε ὁ ποταμὸς Ἐλ-Ἄσ-ή, ὅστις, ἀφοῦ ἔσχεν αὐτὴν ἐνώπιον μαρτύρων, τὴν ἀπέβαλε τῆς κλίνης του καὶ τὴν ἀφήκεν εἰς τὰς ὄχθας του.» Λέγουσιν ὅτι ὁ δικαστὴς ἐπέσθη ἀπὸ τὸ πνευματώδες τοῦτο στρατήγημα, τῷ συμφωνῶν τῷ νόμῳ (Χιλ λ ἐ-σ ε ρ ι), καὶ οὕτως ὁ ἐρωτευμένος ἔμπορος ἐπανέκτησε τὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον εἶχε χάσει.»

Ρ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Η ΟΡΓΗ. — Οὐδὲν ἄλλο πάρος ἐξομοιεῖ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ἄγρια θηρία, ὅσον τὸ ἄγριον πάθος τῆς ὀργῆς. Οἱ ἀρχαῖοι, οὐ μόνον τὴν μέθην ἐχαρακτήρισαν ὡς μικρὰν μανίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀργὴν ἀκόμη. «Τὸν ὀργιζόμενον χρόνῳ μόνον διαφέρειν τοῦ μαινόμενου ἡγού,» ἔλεγον πάνυ ὀρθῶς.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, εἰς πάντα ἐρεθισμὸν αὐτοῦ, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἐπαναλάβῃ κατ' ἐκυτὸν τὸ ἀλφάβητον τῆς Λατινικῆς γλώσσης πρὶν ἢ ἀρχίσθῃ νὰ ὁμιλῇ, ἐλαττόνων καὶ μεταστάτων διὰ τοῦ μέσου τούτου τὸν θυμὸν του. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐδιδάχθη τὸ ἀριστον τοῦτο μέσον παρὰ τοῦ Πυθαγόρου, ὅστις παραγγέλλει εἰς τὰ Χρυσᾶ του ἐπιγράψαι «Ἐν ὀργῇ μήτε τι λέγειν μήτε τι πράττειν.» Ἐτερος δὲ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων διέταξε νὰ ἐπιγράφωσιν ἐφ' ἑλῶν τῶν θυρῶν τοῦ παλατίου του τὸ ἐξῆς ἀποφθεγμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων: «Οὐδὲν ὀργῆς ἀδικώτερον.»

Ἀθηνόδωρος ὁ φιλόσοφος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Λύγουστος τὴν ἄδειαν νὰ ἀποσυροῦν πλεόν τῆς Αὐλῆς ἕνεκα τοῦ γήρατός του. Τυχῶν δὲ αὐτῆς, ἔδωκεν ἀναχωρῶν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἐξῆς συμβουλήν: «Ἐνθυμοῦ, ὦ Καῖσαρ, ὅτι μόνος ἐχθρὸς σου εἶνε ἡ ὀργή· ὅθεν, ὅταν τυχὸν εὐρείῃς θυμωμένος, μὴ λέγε ἢ πράττε τι πρὶν ἢ διασκεμμένως ἐπαναλάβῃς κατὰ νοῦν τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.» Ὁ θυμώσας δὲ ὁ Αὐγουστος διὰ τὴν ὀρθότητα τῆς συμβουλῆς ταύτης, καὶ ἐκτιμῶν ἐπαξίως τὸν φιλόσοφον ἄνδρα, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ εἶπε, «Ὁ βλέπω καλῶς ὅτι ἔχω εἰσέτι ἀνάγκην τῆς παρουσίας σου.» Καὶ τὸν ἐκράτησε παρ' ἐνυτῶν ἐπὶ ἓν ἔτος ἀκόμη.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ. — Ὑπάρχει εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐπὶ μετρίου τινὸς τάφου, κεκαλυμμένου ἀπὸ ἄγριον χόρτον, ἐν περίπτῳ χιλιομέτρῳ μακρῶν τοῦ οἴκου, ὅπου ὁ περίφημος Φραγκλίνος ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν του πνοήν, τὸ ἐξῆς περιεργὸν ἐπιτάφιον, συντεθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ κεχαραγμένον μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας ἐπὶ τῆς καλυπτούσης αὐτὸν μαρμαρίνου πλακῶς:

«Ἐνθάδε κεῖται τὸ σῶμα τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου τυπογράφου, ὁμοῖον μὲ τὸ περιεκαλυμμένον παλαιῶν καὶ σητοβρώτου βιβλίου, οὗ τινος ἀπεσπάσθη ἡ πίναξ τῶν περιεχομένων, ἀπεσβέσθησαν οἱ χαρακτῆρες καὶ ἐθαμβώθη τὸ χρῶσμά.»

«Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ ἴδιον σύγγραμμα δὲν ἀπολέσθη, διότι θέλει ἀναφανῆ ὑπὸ ἄλλο σχῆμα, ἐν νεωτέρῳ ἐκδόσει, ἐπιδιορθωμένη καὶ κεκαθαυμένη σφαλμάτων ὑπὸ τοῦ Συγγραφέως.»

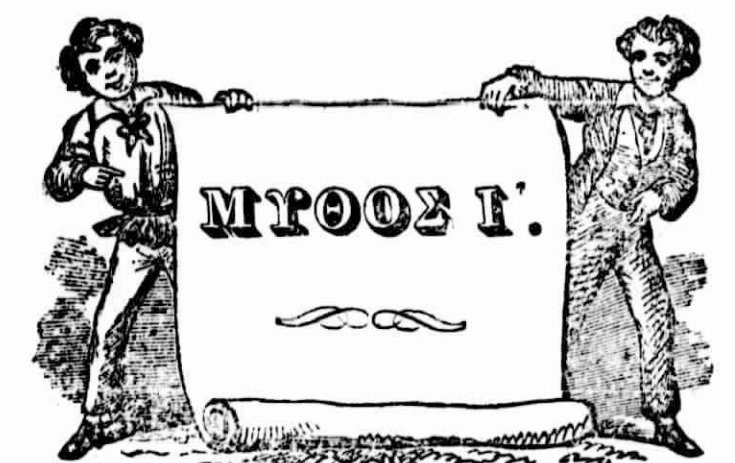
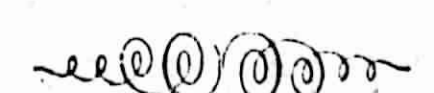
ΔΕΡΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. — Τὸ δέρμα τοῦ Βοεμοῦ Ζίσκα ἐχρησίμευσε, κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν τοῦ περιφήμου τούτου ἀγωνιστοῦ, πρὸς κατασκευὴν τυμπάνου. Ἐπεγράφη δὲ ἐπ' αὐτοῦ ὁ στίχος οὗτος: Καὶ θανὼν, κηρύττω τὸ πολεμιστήριον ἐλεεῖν κατὰ τῶν ἐχθρῶν!

Διατηρεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ φιλοσοφικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ἐν Παίδιχ τῆς Γερμανίας, μικρὸν τι τεμάχιον τοῦ δέρματος τοῦ Ἱερμείου Βένθαμ.

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βούρου Σαίντ-Ἐδμόνδου δεῖκνυται βιβλίον, δεδεμένον μὲ τὸ δέρμα τοῦ δολοφόνου Κόρδερ.

Τῷ 1855 ἐφάνη εἰς δημοπρασίαν βιβλίον τι, πραγματευόμενον περὶ τῆς δίκης τοῦ δολοφόνου Καρόλου Σμιθ, τοῦ ὁποῖου τὰ περισσώτερα φύλλα ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

«Ὁ δὲ σορὸς Ἀγγλῶς Κουίνσλεϋ ἐκ Κανταβριγίας, Ουμαστῆς καὶ μέγας θιασώτης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διέταξεν ἐσχάτως διὰ τῆς διαθήκης του ὅπως μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκβληθῇ τὸ δέρμα του καὶ βυρσευθῇ, μεταποιηθῇ δὲ εἰς περγαμνὴν, ἐφ' ἧς νὰ ἀντιγραφῇ ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ δέρματος τούτου γεγραμμένον πόνημα, πολυτίμως συνδεθὲν, θέλει ἐναπνευθῆ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ.

ΤΟ ΔΙΣΑΚΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ.

Ἦϊπεν ὁ Ζεὺς, «Ἄς ἔλθωσι πρὸς με τὰ ἐμψυχα τῆς γῆς!»,
 Κ' εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσταγῆς
 εὐθὺς ὁμοῦ συνήχθησαν πάντα τὰ ἐπὶ γῆς θνητὰ,
 αἴρια καὶ ἔνυδρα, τετράποδα καὶ ἑρπετὰ.

Μεγάλη ἦτον ἡ βοή,
 ὁ θόρυβος, ἡ σύρροη,
 ὅποτε τὸ θεσπέσιον ἀνοίγει στόμα τοῦ Διὸς,
 καὶ ἔπεα πτερόεντα προφέρει ὁ κλεινὸς Θεός:

«ὦ κάτοικοι, εἶπε, τῆς γῆς! σῆς συνακάλεσα ἰδῶ,
 «διότι θελω νὰ ἰδῶ
 «ἂν ἔχη τις παράπονον νὰ ἐπιφέρῃ ἢ μομφὴν
 «εἰς τὴν ἰδίαν του μορφὴν.»

«Μὴ γλωσσόδεσθῃ δὲ τίνα ὁ φόβος ἢ ἡ ἐντροπή,
 «ἀλλὰ μὲ θάρρος ἄς εἰπῇ
 «τί ἄτοπον ἢ περιττὸν
 «ἐνόησεν εἰς ἑαυτόν»

«διόρθωσον εἰς τὸ κακὸν θέλω νὰ φέρω παρεούθς.
 «Ἐλθέ σὺ πρῶτος, Πίθηκε, λάλει χωρὶς νὰ συσταλθῆς·
 «εὐρίσκειαι εἰς τὸ εἶδος σου μῶμον ἢ ἑλλειψίν τινα;»

— «Ἐγὼ! νὰ εἶπω τίποτε εἶνε καὶ κρίμ' ἀληθινά!
 «τί ἔγω; ὅλα κάλλιστα, ὅλα μου εἶνε θαυμαστά,
 «καὶ ἀμεμπτα καὶ ἀρεστά.»

«Ἦ Ἄρκτος ὅμως ἢ πτωχὴ τί ὄν! τί ζῶων ἀηδές,
 «καὶ κρῦον καὶ χονδροειδέες!
 «Αὐτὴν, ὦ Ζεῦ, παρακαλῶ νὰ μεταπλάσῃς, ἐπειδὴ
 «ἀδύνατον κανεὶς χωρὶς ναυτίαςιν νὰ τὴν ἰδῇ.»

Ἦλθε κ' ἡ Ἄρκτος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βεβαιώσῃ τὰ αὐτὰ,
 ἀπήνεσε τὰ κάλλη τῆς ἐξ ἐναντίας ἀρεκέα.
 «Ἐμένα λέγουν ἀσχημον; τὸ λέγει ὅστις μὲ φθονεῖ,
 «ἢ τοῦ καλοῦ τὴν αἰσθησιν ἔγει διόλου ἀσθενῆ.
 «Ἐγὼ χονδροειδέης! ἐγὼ! ἐγὼ ἢ ἀπαράμιλλος!
 «τὸ ἦμισυ τοῦ κάλλους μου ἄς εἶχε καὶ ἡ Κάμηλος!
 «Πλὴν ὅλα τῆς εἶνε οἰκτρά! τί ἔκτρομα! τί συγγαμὸς!
 «τί σῶμα ἀσχημὸπλάστον! τί δωδεκάπηγος λαίμαρς!»,

Ἦλθε κ' ἡ Κάμηλος, κ' ἀφοῦ ἐξηρομάσθησε πολὺ,
 ἔκρινε τὸν Ἐλέφαντα ἀκομφὸν καὶ ἡμιτελεῆ,
 τὰ ὠτὰ του πολλὰ μακρὰ,
 τὰ ὄμματα πολὺ μικρὰ.

Καὶ ὁ Ἐλέφας δὲ αὐτὸς, ἂν καὶ μὴ στερημένος νοῦ,
 ἐμέμνητο ὡς πολὺσαρκον τὸ Κῆτος τοῦ ὠκεανοῦ.
 Ὁ Κόραξ ὡς τραχύφωνον ἐγέλασε τὸν Γερανὸν,
 καὶ εἶπε χονδροκέφαλον ὁ Γάδαρος τὸν Ἡπεινόν.

Ἄν ἔμεινε σχεδὸν κανεὶς χωρὶς τὸν ἄλλον νὰ μεμφθῇ,
 καὶ ὁμοῖα ν' ἀνταμειψθῇ.

Ἄλλ' ὁμοῖος τῶν ὁμοίων του ὁ πρῶτιστος κατήγορος
 καὶ ἑαυτοῦ συνήγορος
 ἦτον ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τί ἐκ τούτου ἔπειτα λοιπόν;
 ὅτι δὲν εἶγεν ἀδικον ὁ Αἴσωπος ποτὲ εἰπὼν
 περὶ ἡμῶν ὅτι καθεὶς διασάκειον διπλοῦν φορεῖ,
 καὶ ὅ,τι μὲν ἐλάττωμα εἰς τοὺς λοιποὺς παρατηρεῖ
 ἔμπρὸς τὸ βάλλει πάντοτε, ἐκεῖνο βλέπει ἀτενῶς
 καὶ βίπτει εἰς τὰ ὄπισθεν τὰ ἰδιά του ἀφανῶς.

Οἱ πάντες εἰμεθα κοινῶς
 πρὸς τὰ τῶν ἄλλων σφάλματα λυγρὸς τηλεσκοπότεροι,
 πρὸς δὲ τὰ ἰδία ἡμῶν ἀσφάλμακα τυφλότεροι.
 Ἄλλὰ τοιούτος πάντοτε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
 ἦτο καὶ εἶνε, κ' ὁ αὐτὸς θά ἦνε αἰωνίως.

«Ὁ Κόμης Σταῖρ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἦτο πληρεξούσιος ἀπεσταλμένος τῆς θαλασσοκρατίας Ὀλλανδίας εἰς Ἰσπανίαν, προσέφερε συνεχῶς γεύματα καὶ χοροὺς εἰς τοὺς λοιποὺς ξένους πρέσβεις, οἵτινες τῷ ἀνταπέδιδον τὰ ἴσα. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν εὐρίσκοντο ὅλοι συνηγμένοι παρὰ τῷ πρέσβει τῆς Ἀγγλίας, ὁ τῆς Γαλλίας, θέλων νὰ ὑπαινωχθῇ κατὰ τὰς προπόσεις τὸν νεωστὶ ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον Λουδοβίκου ΙΔ', ἔπιεν εἰς ὑγείαν τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου τὴν πρόποσιν ταύτην διεδέχθη γενικὴ ἐπευφημία. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας προέπιεν ὑπὲρ τῆς λαμπρᾶς καὶ πλησίφασος Σελήνης, ὑπαινωπτόμενος τὴν Αὐτῆς Καθολικὴν Μεγαλειότητα, τὴν βασιλείαν σου· τὴν δὲ πρόποσιν ὑπεδέχθησαν πάντες μετὰ χειροκροτήσεων. Ὁ τῆς Ἀγγλίας πρέσβυς ἐφαντάσθη νὰ φέρῃ πρόποσιν, κατὰ μίμησιν τῶν συναδέλφων του, ὑπὲρ τῶν Ἀπλανῶν ἀστέρων, ἐννοῶν τὴν τοῦ ἔθνους του πληθύν καὶ στερεότητα· θορυβῶδη οὐρρὰ ἐκάλυψαν τοὺς λόγους τοῦ πρέσβεως. Ἐν τούτοις ὅλοι περιέμενον ἀνυπομῶνως νὰ ἰδῶσιν ὁποῖαν πρόποσιν θέλει κάμει ὁ τῆς Ὀλλανδίας πρέσβυς, ὅστις, ἐγερθεὶς τελευταῖος καὶ ὑψώσας τὸ ποτήριόν του, «Προπίνω, ἐκραξεν, εἰς ὑγείαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ὅστις ἐσταμάτησε τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας!»

« Ημέραν τινά Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' εἶπεν εἰς τὸν Στρατάρχη Δὲ Γραμμόντι: « Κύριε Στρατάρχα, ἀναγκάζετε, παρακαλῶ, τὸ μικρὸν ἐπίγραμμα τοῦτο, καὶ εἰπατέ μοι ἂν ἴδατέ ποτε ἀνοστρότερόν τι τούτου. Ἐπειδὴ ἔμαθον ὅτι ἀπό τίνος δεικνύω κλί- σιν πρὸς τὴν στιγμοργίαν, δὲν παύουν τοῦ νὰ με στέλλουν καθημερινῶς διαφόρων εἰδῶν ποιήματα. — Ἡ Μεγαλειότης σας μαντεύει θαυμασίως ὅλα τὰ πράγματα· μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Στρατάρ- χης ἀροῦ ἀνέγνωσε τὸ ἐπίγραμμα, ἰδοὺ ἐν ποιή- ματι, τὸ μᾶλλον ἀνόητον καὶ τὸ γελοιοδέστερον πάντων, ἀφ' ὅσα ἀνέγνωσα μέχρι τοῦδε! » Ὁ βα- σιλεὺς ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἐπανελάθε: « Δὲν εἶ- νε ἀληθὲς ὅτι καὶ ὁ γράφας αὐτὸ εἶνε ἀνόητος; — Μεγαλειότατε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τῶ ἀποδώ- σῃ τις καταλληλοτέραν ὀνομασίαν. — Ὡ! ἀπὴν- τησεν ὁ βασιλεὺς, ἰδοὺ ἡ πρώτη φωνή, καθ' ἣν με ὁμιλεῖτε με τὴν ἐλευθερίαν. Ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἐπί- γραμμα τοῦτο. — Ἄ! Μεγαλειότατε! ὅποια προ- ὄσια! Παρακαλῶ θερμῶς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλει- ότητα νὰ με τὸ ξαναδώσῃ, διότι τὸ ἀνέγνωσα ἐπιτροχάδην. — Ὅχι, Κύριε Στρατάρχα, ἀντεῖ- πεν ὁ Μονάρχης με ἀταραξίαν· αἱ πρῶται ἐντυ- πώσεις εἰσὶ συνήθως αἱ φυσικώτεραι. »

Ἐπίσκοπός τις, προσβληθεὶς ὑπὸ τρομερᾶς ἀ- σβενείας, ἐκραζεν· « Ἀλλοίμονον, Κύριέ μου! φεί- σθητι τῆς ἐμῆς Πανιερότητος! »

Γασκόνος τις, διερχόμενος τὴν πλατείαν τῆς Νί- κης, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄγαλμα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Παρατηρήσας δὲ τὴν θεὰν Νίκην κρατοῦσαν στέφανον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ μονάρχου, ἠ- ρώτα τοὺς περὶ αὐτόν, ἂν ἡ θεὰ ἔθετεν ἢ ἀπέσυ- ρε τὸ στέμμα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡγεμόνος.

Γασκόνος ἐπώλει τὸν ἵππον του, ἔμπορος δὲ τις τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο γοργόπους. — « Ταχύτε- ρος τοῦ νοός καὶ τῆς φαντασίας! » ἀπήντησεν.

Ἐμακάριζόν ποτε Αἰγινήτην τινά, ὅστις ἦτο καθ' ὑπερβολὴν πλούσιος, καὶ εἶχε πολλὰ πλοῖα καὶ μέγα ἐμπόριον. Ἀκούσας δὲ τις Λακεδαιμόνιος, εἶπε· « Δὲν φθονῶ εὐδαιμονίαν, ἦτις ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν σχοινίων. »

Ὅταν ὁ Καρδινάλιος Βουΐλλων ὑπέπεσεν ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τοῦ βασιλέως, οὗτος ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν κυανῆν ταινίαν, δι' ἣς τὸν εἶχε τιμή- σει, καὶ ἦτις ἔφερον εἰς τὴν ἄκραν τὸ παράση- μον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Καρδινάλιος, ἐξαι- τούμενος χάριν παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος,

ἐφάρμοσεν εἰς τὴν αἵτησίν του τὸ ἐξῆς ῥητόν τοῦ Ψαλμοδοῦ: « Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώ- που σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ! »

Ἱεροκῆρυξ, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σα- μαρείτιδος, ἐτελείωσε τὴν διδασχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: « Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, δι- ὅτι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶνε τόσον ἐκτετα- μένον· ἐνθυμήθητε ὅτι γυνὴ ὁμιλεῖ. »

Ἰησοῦτης, εὐρισκόμενος ἐν τινι συναναστροφῇ καὶ παρατηρήσας πυρρότερον τινα καθήμενον πλη- σίον του, « Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπεν, εἶνε κοκ- κινογένης ὡς ὁ Ἰούδας. » Οὗτος δὲ, ἀκούσας αὐ- τόν, ἐστράφη ἀμέσως καὶ ἀπήντησε: « Κύριε, ἂν ὁ Ἰούδας ἦτο κοκκινογένης ἢ ὄχι, δὲν εἶνε βέβαι- ον, ὅτι δὲ εἶνε ἀποδοδειγμένον εἶνε ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἰησοῦ. »

Ὁ Παβελαι, ἀκολουθήσας τὸν Καρδινάλιον Δὲ Βελλαι, ἀποστελλόμενον πρεσβευτὴν εἰς Ῥώμην, συγκατελέγη μετὰ τῆς ἀκολουθίας τούτου, ἦτις ἐμέλλε νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα ἐπί- στημον ἀκρόασιν. Ὁ Δὲ Βελλαι, πλησιάσας εἰς τὸν Ἅγιον Πατέρα, ἐκυψε καὶ ἠσπᾶσθη, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸ σανδάλιον του· ἀλλ' ὁ Παβελαι ἀ- πεσύρθη πάραυτα, χωρὶς τίποτε νὰ εἶπῃ. Ὅταν ὁ πρέσβυς τῶ ἐζήτησε τὸν λόγον τῆς ἀνοησίας του ταύτης, ὁ Παβελαι τῶ ἀπεκρίθη: « Ἀροῦ σεῖς, ὁ κύριός μου, ἐφιλήσατε τὸ σανδάλιον τοῦ Πάπα, τί ἔμενε πλέον εἰς ἐμὲ νὰ φιλήσω; »

Ἱερεὺς τις, κηρύττων ἀπ' ἀμβωνος, ἔλεγεν ὅτι τὸ λογικὸν ἦτο ὁ χρησιμεύων πρὸς περιστολὴν τῶν παθῶν χαλινός· ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐμεθύσθη μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ἐδῆσε νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ κελλῖον του σηκωτόν. Τῇ ἐπαύριον εἰς ἐκ τῶν ἐνοριτῶν του τὸν ἠρώτη- σε, τί ἔκαμε τὸν χαλινόν του γῆρας τὸ ἐσπέρας; — « Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπεκρίθη οὗτος, τὸν ἀφῆρεσα μίαν στιγμὴν διὰ νὰ πῶ. »

Χωρικός τις, πληροφορηθεὶς ὅτι εἰς τῶν θανει- στῶν του ἔπνεε τὰ λείψια, ἤλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπαιτῶν ἐπιμόνως νὰ πληρω- θῇ. Ὁ ἀναξιόχρως ὀφειλέτης στραφεὶς, τῶ εἶπε με φωνὴν σχεδὸν ἐκλείπουσαν: « Σὲ παρακαλῶ, ἀδελφέ, ἄφες με νὰ ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ! — Νὰ με πάρ' ὁ διάβολος, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, ἂν σὲ ἀφῆτω νὰ ἀποθάνῃς πρὶν με πληρώσῃς! »

Σχοινύζωπος Φλάρος ἐκέρυττεν ἐν τινι χωρίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὁ λόγος του εἶχεν ἀντικείμενον τὸν παραλληλισμὸν τοῦ Ἁγίου τούτου μετὰ τῆς Θεοτόκου· μετὰ δὲ πολλῶν ἀνυποφόρων φληναριῶν, προσέθη καὶ εἰς τὰς ἐξῆς: « Ὁ Ἅγιός μας ἦτο ἀμόλυτος ὡς ἡ Παρθένος Μαρία, ἦτο ἄγνωστος ὡς ἡ Παρθένος Μαρία· ἂς τῶ κόψωμεν λοιπὸν τὴν γενειάδα, διὰ νὰ ὁμοιάτῃ ἐντελῶς με τὴν Παρ- θένον! »

« Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο, ἔλεγε νεανίας πρὸς Κυρίαν ἀναγινώσκουσαν, παρὰ νὰ ἤμην βιβλίον σας! — Καὶ ἐγὼ, τὸν ἀπεκρίθη ἐκείνη, δὲν ἤθε- λον λυπηθῆ ὅσα καὶ ἂν μοι ἐζήτουν δι' ἐν καλὸν δέ σε ἱμῶν. »

Ὁδοιπόρος τις, φθάσας καταπαγωμένος εἰς ἐν ξενοδοχεῖον καὶ μὴ εὐρίσκων θέσιν παρὰ τὴν ἐ- στίαν διὰ νὰ θερμανθῇ, κατέρυγεν εἰς τὸ ἐξῆς στρατήγημα. Προσκαλέσας τὸν ξενοδόχον, τὸν παραγγέλλει μεγαλοφώνως νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἄλο- γόν του κἀμιστρον πλήρες ὄστρεϊδίων. — « Εἰς τὸ ἄλογόν σας ὄστρεϊδία!... λέγει ὁ ξενοδόχος ἐκπληκτος· καὶ εἶνε ποτὲ δυνατόν τὸ ἄλογον νὰ φάγῃ ὄστρεϊδία; — Κάμετε ὅτι σᾶς λέγω! » ἐ- πανέλαθε με ἤθος σοβαρὸν ὁ ξένος. Εἰς τὰς λέ- ξεις ταύτας, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐγεθθόντες ἔτρεξαν εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὀ- δοιπόρος μας ἐθερμάνθη ἐν ἀνέσει. — « Κύριε, λέγει ὁ ξενοδόχος ἐπανερχόμενος, εἶχα δίκαιον νὰ στοιχηματήσω καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου ἀκόμη ὅτι τὸ ἄλογον δὲν τρώγει ὄστρεϊδία... — Τότε λοιπὸν, ἀποκρίνεται με ὕψος ἀδιαφορί- ας ὁ ὀδοιπόρος, τὰ τρώγω ἐγὼ. »

Εἰς ἩΛΙΟΝ ΚΑΘΕΛΚΥΣΘΕΝ
Εἰς τὴν ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

Ἄλυσσωμένο, ἀκίνητο σ' εἶχε τῆς γῆς ἡ ἀγάλη ἄν τὸ θηριὸ τῆς θάλασσης ἔς τὸ ἔρμιο ἀκρογιάλι. Τώρα σὺ πᾶσαν τὰ δεσμά, φύγε τῆς γῆς τὸ μνημα! βῆσαι, καρὰβι, τολμηρὰ μὲς' ἔς τ' ἀφροσμένο κύμα!

Νὰ, νὰ! τὸ βλέπω, χύνεται! ὕμνοι χαρᾶς γροικιῶνται, καὶ γύρω χιλιά στόματα μοῖρα χροστῆ τοῦ εὐγιδνῶνται: « Σὺρε, καρὰβι, ἔς τὸ καλὸ καὶ ἔς τὴν καλὴ τὴν ὄρα, « εὐλογημέν' ἡ πρῶμνη σου καὶ ἡ χροστῆ σου πρῶρα! « Νὰ προσκυνῶν νὰ στρώνωνται τὰ κύματα ἔμπροστά σου, « ἴαν δὲλφινος νὰ χύνεσαι μετὰ τὰ ἴε καὶ πανιά σου! « Παντοῦ νύρῃς, καρὰβι μου, αὔρα μουχογυμμένη, « παντοῦ χαρὰ καὶ ἀνοιξί ἔς τὰ ῥόδα βυθισμένη! « Κι' ὀπότεν ἀρμενίζοντας ἡ μοῖρά σου σὲ φέρει « εἰς τῆς Θραγκιάς τὰ θαυμαστά καὶ μαγευμένα μέρη, « νὰ σοῦ φουᾶ μεσ' ἔς τὰ πανιά ὄλο εὐωδιαῖς τ' ἀέρι, « καὶ μὲς' ἔς τ' ἀνόσπαρτα νερά νὰ λάμπης ἴαν ἀστέρη! « Κι' ὅταν ἀπλώνῃς τὰ πτερά κι' ἀνοιγεις τὰ πανιά σου, « ἴαν γοργοκίνητο πουλί νᾶν τὸ πέταγμα σου! »

N. K.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

Διπλοῖ, τριπλοῖ καὶ πολλαπλοῖ ἀστέρες.

« Ὁ ποιῶν μεγάλα καὶ ἀνεξήγητα, ἐν- « δεξά τε καὶ ἐξίσια, ὃν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. » Ἰωβ, θ'. 11.

ἘΣΤΥΡΑ τηλεσκοπία, χιλιάκις μεγαθύνον- τα τὰ ἀντικείμενα, ἀπευθυνθέντα πρὸς διαφόρους ἀστέρας, διὰ γυμνῶν ὀφθαλμῶν ὡς ἀπλῆ στιγ- μὴ φαινομένους, ἀπεκάλυψαν περιεργόν τι φαι- νόμενον, ἀποδεικνύον τρανῶς ὅτι ὅλοι οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες, ἢ με ἄλλας λέξεις ὅλα τὰ οὐράνια σώ- ματα ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς ἔλ- ξεως καὶ βαρύτητος, τὴν κυβερνώσαν τὸ ἡμέτε- ρον πλανητικὸν σύστημα. Πολλὰ τῶν στιγμῶν τούτων σύγκεινται ἐκ δύο ἀστέρων, πολὺ πλη- σίον ἀλλήλων κειμένων πλην ἐντελῶς κεχωρι- σμένων· τοὺς ταιούτου εἶδους ἀστέρας οἱ ἀστρο- νομοὶ ἐκάλεσαν διπλοῦς ἢ δυαδικούς, καὶ ἐπὶ 420,000 ἀστέρων εὐρέθησαν τρισχίλιοι πε- ρίπου. Ἐπίσης εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἀναφέρονται καὶ τριπλοῖ ἀστέρες, ἀλλ' εἶνε τόσον σπάνιοι, ὥστε μέχρι τοῦδε μόνον πεντήκοντα δύο παρε- τηρήθησαν. Ἐπαρξουσιν ἐπίσης καὶ τετραπλοῖ ἀ- στέρες, πολλοὶ δὲ τῶν ἀστρονόμων ὑπέδειξαν ἀστέρας διηρημένους εἰς περισσοτέρας τῶν τεσ- σάρων φωτεινῶν στιγμῶν. Πιθανώτατα οἱ δύο

οἱ αὐτοὶ ἀστέρες, αἵτινες φαίνονται ἀποτελοῦντες ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν, καὶ οἵτινες τόσον πλησίον ἀλλήλων κεῖνται ὥστε συγχέονται ἐκ πρώτης ὀφθάλμου, πραγματικῶς πολὺ ἀπέχουσι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως φαίνονται ἡμῖν τοιοῦτοι. Ἄλλ' αἱ ὠραῖαι παρατηρήσεις τοῦ Ἑρσχέλλου ἀπέδειξαν ὅτι ἡ προσέγγισις τῶν δύο τούτων ἢ καὶ πλειόνων στοιχείων ὅταν εἶνε ἀπλοῦν τῆς τύχης ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ὅτι ἐπενεργοῦσιν ἐπ' ἀλλήλων καὶ ἐξαρτῶνται ἀμοιβαίως, ἀντικαθιστάμενοι πολλάκις ὁ εἰς ὑπὸ τοῦ ἄλλου.

Τοιοῦτος διπλοῦς ἀστὴρ εἶνε ὁ Ξ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, ἐφ' οὗ, γενομένων ἀκριβεστέρων παρατηρήσεων, ἐπεβεβαιώθη ὅτι ἡ θεωρία τοῦ Νεύτωνος περὶ τῆς παγκοσμίου ἔλξεως, ἀποδειχθεῖσα τέως ἀληθὴς ὡς πρὸς τοὺς διαφόρους πλανήτας τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ ἡμέτερον σύστημα, ἔχει ἐπίσης γῶραν καὶ εἰς τὰς τοσοῦτω ἀπομακρυσμένας ἀφ' ἡμῶν τάξεις τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων, πλανωμένων καὶ ἀκινήτων, ἡλίων καὶ πλανητῶν. Κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς δὲ ὑπολογισμοὺς περιφήμου τινὸς ἀστρονόμου τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, ὁ μικρότερος τῶν δύο ἀστέρων, τῶν ἀποτελούντων τὸν Ξ τούτον, περιστρέφεται ἐλλικκοειδῶς περὶ τὸν μεγαλύτερον ἐν διαστήματι 58 ἐτῶν· ἀλλοὶ δὲ ἀστρονόμοι ἀναλογικῶς παρετήρησαν τὰ αὐτὰ καὶ δι' ἄλλους διπλοῦς ἀστέρας. Οὕτω λ. γ. ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ὠραῖος ἀστὴρ Κάστωρ, ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Διδύμων, σχηματίζεται ἐκ δύο ἀστέρων, μεταξύ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τετάρτου μεγέθους τασσομένων, ἀπεχόντων δὲ ἀπ' ἀλλήλων πέντε μοίρας· ὑπελογίσθη δὲ ἀκριβῶς ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἀστέρων συμπληροῖ τὴν περὶ τὸν ἕτερον περιστροφήν του ἐν διαστήματι οὐχὶ ἐλάττω τῶν 57½ ἐτῶν. Ἐπίσης διπλοῦς εἶνε καὶ ὁ Πολιξὸς ἀστὴρ, καὶ ὑπὲρ τοὺς τετρακισχιλίους ἄλλους κυρίως ἐκ τῶν εἰς τὸν Γαλαξίαν κύκλον γειτνιαζόντων ἀστέρων. Εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἡμέτερος Ἥλιος, οὐ μόνον ἀστὴρ μετρίου μεγέθους δύναται νὰ θεωρηθῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦς ἀστὴρ, ἐνῶ ὁ διπλοῦς πρέπει νὰ ὑποτεθῆ ὡς συγκείμενος ἐκ δύο ἡλίων ὁμοίων ἢ μεγαλύτερων τοῦ ἰδικοῦ μας, ὁ εἰς ἐκ τῶν ὑποίων, ὁ μικρότερος, στρέφεται περὶ τὸν ἄλλον, ἐπενεργούσης ἐπ' αὐτοῦ τῆς ἔλξεως τοῦ μεγαλύτερου.

Τί δὲ πρέπει νὰ φαντασθῶμεν περὶ τῶν τριπλῶν καὶ τετραπλῶν καὶ πολλαπλῶν τοιούτων ἡλίων; Ὡ! πόσοι ἄλλοι ἀσυγκρίτως ἐντελέστεροι καὶ ὠραιότεροι πλεονασμοὶ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν φύσιν, ἧς ἡμεῖς ἴσως εἴμεθα τὰ εὐτελέστε-

ρα πλάσματα! Εὐτυχεῖς καὶ τρισμάκαρες οἱ καίτοι τῶν οὐρανίων ἐκείνων σωμάτων (ἂν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι), ὡς βλέποντες θαυμασιώτερα ἡμῶν καὶ παρατηροῦντες ἐξαισιωτέρας ποικιλίας καὶ τελειότερους ὁργανισμούς! Ἄς φαντασθῆ τις ὅποιον φωτισμοῦ ποικιλίαν πρέπει νὰ χαίρη μέγας πλανήτης φωτιζόμενος ὑπὸ δύο ἡλίων, τοῦ μὲν ὑπερύθρου τοῦ δὲ χλωροῦ, ἢ τοῦ μὲν ὑποκιτρίνου τοῦ δὲ κυανοῦ, ὅταν ὁ ἕτερος τῶν δύο εὐρίσκεται ἄνω τοῦ ὀρίζοντος αὐτοῦ ἢ καὶ οἱ δύο συνάμα. Ἄς φαντασθῆ τις, παραδείγματος χάριν, ἡμέρας χλωρᾶς καὶ ἡμέρας ἐρυθρᾶς, ἐναλασσομένας μὲ λευκὰς ἡμέρας καὶ σκοτεινάς, ἢ ὑπὸ δύο καὶ πολλῶν πολλὰκις σεληνῶν σελαγιζόμενας νύκτας. Τοῦτο ἐστὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον τῆς Γραφῆς.

Καὶ ἐνταῦθα κρίνομεν εὐλογον καὶ ἡμεῖς νὰ παραθέσωμεν ὡς καταλληλοτάτην τὴν αἰσθηματικὴν πρὸς τὸ θεῖον ἐπιφώνησιν, ἣν παρεκινήθη ὅπως ἐκφέρη περιώνυμός τις σοφός, ὑπὸ τῆς θεωρίας πρὸ πάντων τῶν πολυποικίλων τούτων οὐρανίων σωμάτων παρακινήθεις:

« Ὡ θεέ μου! ἴσως παρὰ Σοῦ φωτισθεῖς ἔρκαρισα ἐν ἀγνοίᾳ μου ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀπόρκαρητα τοῦ μέλλοντος, ἅπερ ἔκρυψας ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλὰ τῶν ὁποίων μοι ἔδωκας τὴν προαἰσθησιν! Ἴσως οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδον ἤδη ἀκτῖνάς τινας τοῦ κόσμου, τοῦ προωρισμένου νὰ γίνῃ πατρίς μου, τοῦ κόσμου ἐνθα αἱ καθαραὶ καὶ τετελειωμένα ψυχὰ τῶν φιλότατων μου διατελοῦσιν ἤδη ἐν ὑπεργείῳ εὐφροσύνῃ. Φεῦ! αὐταὶ δὲν ποθοῦσι πλέον τὴν Γῆν! Ἴσως μόλις διακρίνουσιν αὐτὴν ὡς μικρὸν σημεῖον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων· ἀλλ' ἄρα γε ἐνθυμοῦνται ὅτι τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ διαμονή των ἐν διαστήματι βραχυτάτου ὄνειρου, καὶ ὅτι ἐγκατέλειπον ἐπ' αὐτοῦ προσφιλεῖ ἄτομα, ἀγαπῶσαν καρδίαν, ἧτις ἐπὶ ματαίῳ προσκαλεῖ αὐτάς; . . . Ὡ! σιώπα, ψυχὴ μου! φύγε τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς διαλογισμούς! τὸ βλέμμα σου ὑψώθη ἀπὸ ἀστέρος εἰς ἀστέρα πρὸς τὸ ἄπειρον, ἐκυριεύθη ὑπὸ ἡδυτάτων προαισθησεων τῆς αἰωνιότητος. Ὑπαγε κατὰ μόνας, καὶ κλίνουσα γόνυ πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ἑψίστου, προσευχήθητι ἐν τῷ κρυπτῷ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν οὐρανοῖς, καὶ λάτρευσον Ἐκεῖνον, Οὕτινος τὸ ὄνομα δοξάζεται καὶ ὑμνεῖται ἐν μυριάσιν ἀγγέλων! »

Ῥ.

(Ἀκολουθεῖ.)